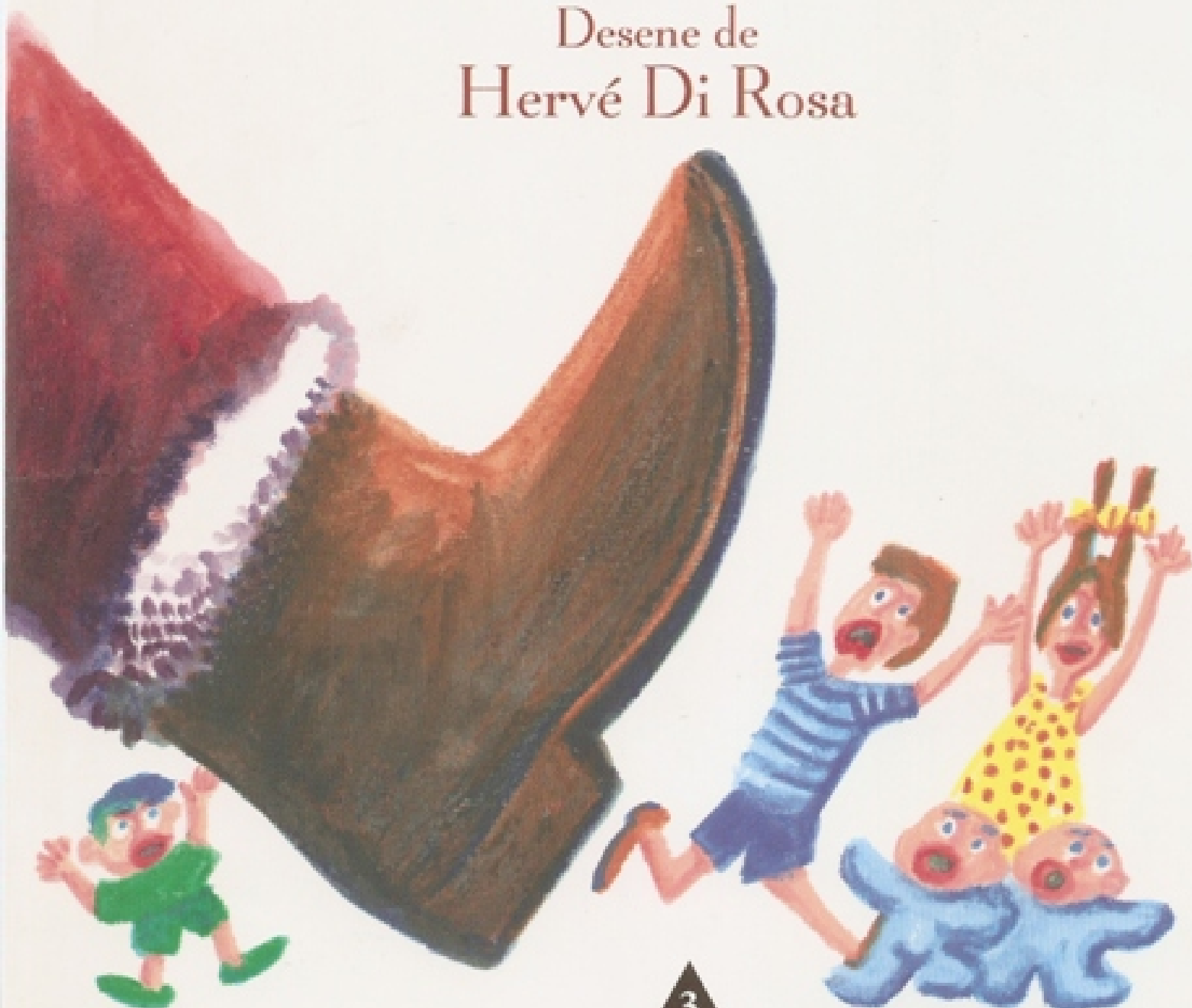

Pascal Bruckner

Păzea, se-ntoarce Moș Crăciun!

Desene de
Hervé Di Rosa

Cuprins

DOI OAMENI SUB ACELAȘI ACOPERIȘ
LISTA DE PLÂNGERI
ADEVĂRUL ESTE ROSTIT DE GURA COPIILOR
ABUZ DE BĂUTURĂ
EINE GROSSE OFTIKA!
UN COMANDO DE ȘOC
MOȘ CRĂCIUN E UN ÎMPUȚIT
BĂTRÂNUL LEU DEVINE IARĂȘI PARALEU
MAJESTATEA SA MĂRINIMOASĂ
GLORIE ȘI BUNĂTATE
HASTA LA VISTA, BABY

PASCAL BRUCKNER

**PĂZEA, SE-NTOARCE MOȘ
CRĂCIUN!**

Traducere din limba franceză de Marie-Jeanne Vasiloiu.

Titlul original: *Au secours, le Père Noël revient!*, 2003

Pentru Éric și Anne,
care m-au făcut să cred în Moș Crăciun.

Într-o dimineață, Moș Crăciun se trezi nespus de abătut. Tocmai înțelesese ceva îngrozitor: copiii nu-l mai iubeau, iar de respectat, îl respectau și mai puțin. Îl tratau ca pe un moșneag pisălog, ca pe o vedetă răsuflată. Și dacă ar fi fost vorba numai de copii! Toată lumea îl nesocotea: nu era invitat niciodată nici la Festivalul de la Cannes, nici la Oscarul de la Hollywood, nici la Marele Premiu de Formula 1. Doi bani nu dădeau pe el. Era prea de tot. Atunci, trecând de la amărăciune la mânie, luă o hotărâre radicală: VA DEMISIONA! Ați citit bine: va demisiona. O să le arate el cine-i Moș Crăciun. O să-i scrie secretarului general al Națiunilor Unite o scrisoare prin care o să-i aducă la cunoștință că n-o să mai asigure serviciile de Crăciun nici pe data de 24 decembrie care vine și nici în anii următori, o să-și pună tolba-n cui. Adio, speță ingrată! Apoi, cu un gest furios, trânti ușa căsuței lui și lăsă în plata Domnului speța umană.

DOI OAMENI SUB ACELAȘI ACOPERIȘ

Totul începuse cu un an în urmă. Mai întâi, greva poștașilor îi pricinuiseră întârzieri în muncă. Scrisorile blocate în birourile de cartare veniseră buluc, saci întregi, de-i ticsiseră două odăi din casă. Avusese prea puține zile ca să le citească și să răspundă la ele, ceea ce însemna un efort colosal. Secretarul lui particular, Moșu'-cu-Bățu', căzuse bolnav: mâinile îi tremurau din cauza atâtor copii pe care îi înghiontise și îi chelfânise, așa că trebuise să fie internat în spital și scos la pensie din oficiu. Cât despre vărul lui, Baubau, de asemenea suferind – îi cădeau dinții cu pumnul, ajunsese să fie hrănit cu lingurița – nu mai ieșea deloc din casă. În sfârșit, trupa de spiriduși care face oficiul de curierat, hamalâc, șofat, fusese doborâtă, de la jumătatea lui decembrie, de o epidemie de oreion. Culmea ghinionului, Moș Crăciun – care este numit și Moș Nicolae sau Moș Vasile, în funcție de țară – se încurcase în adrese. Avea el un computer, dar nu știa să-l folosească: pasămite Moșul era de pe vremea lui Pazvante, cu cerneală, toc, hârtie, plicuri care se lipesc cu limba, timbre multicolore, ștampile și sigilii. Dacă asimilase revoluția tiparului, din secolul al XVI-lea, în schimb o ratase pe cea a informaticii, din secolul XX. Pentru a compensa aceste neajunsuri, angajase doi asistenți, Zig și Puce^[1] – la drept vorbind doi trântori – care, în loc să-l ajute să-și clasifice corespondența, nu făceau altceva decât să-și pună bărbi false și să-i imite accentul (trebuie știut că Moș Crăciun are un accent foarte pronunțat în toate limbile și mai cu seamă în a lui).

Ca urmare, necazurile se abătuseră asupra lui ca grindina asupra drumețului. Zăpada, căzută în cantitate redusă anul acesta, abia dacă se așternuse într-un strat subțirel, de vreo câțiva centimetri. În cinci secole de activitate – Moș Crăciun, ajuns la vârsta de patru sute nouăzeci și nouă de ani, este Taur cu ascendent în Balanță și cu Venus în Scorpion – nu mai pomenise așa ceva. Pe 23 decembrie, la miezul nopții, își părăsi domiciliul, așa cum cere tradiția; o ploaie înghețată cădea în aversă și, în ciuda glugii, Moș Crăciun fu făcut, la iuțeală, ciuciulete. Abia decolase cu cortegiul lui greoi de sănii și remorci – o adevărată șatră de țigani – când fu înconjurat de un roi de aripioare foșnitoare și de chipuri rotunjoare. Îngerașii! Îl escortau ca de obicei, piuind și ciripind, cântând din trompete melodiile *Jingle*

Bells și *Stille Nacht*. Dar, de data asta, Moș Crăciun n-avea chef să le suporte gânguritul.

— Ia, valea, șleahță de puțișoare zburătoare! Lăsați-mă în pace!

Și îi amenință cu biciușca. Îngerașii plecară, smiorcăindu-se supărați.

— O să te spunem lu' Omulesu de Zăpadă și lu' Prunculesu Iisus! Da, da!

Moșului îi păru rău că fusese atât de urâcios cu ei. Pentru a-și face curaj, în timp ce sărea peste meridiane și peste fusuri orare, începu să cânte, cu o puternică intonație bavareză, cunoscuta numărătoare: „Totdeauna-n viață, / Trebui' să faci față / De la mine-nvață...”.

Purta pe cap o cască de motociflet, căci, uneori, mai dădea peste el câte un meteor, câte o ploaie de aeroliți, câte un avion sau un vrăbioi. Și, credeți-mă, când îți pică pe țeastă un Boeing, doare rău, chiar dacă ești Moș Crăciun! La drept vorbind, Moș Crăciun era îngrijorat: vedea de departe mulțimile istovite care dădeau năvală în marile magazine ca pe câmpul de bătălie și ieșeau de acolo încărcate cu poveri grele. Aproape că putea simți neliniștea părinților și a copiilor, din ajunul lui 24 decembrie. Era musai să nu-i dezamăgească. În orașe, solul era lunecos și, de câteva ori, sania derapase, împrăștiindu-și prețioasa încărcătură. Într-o stradă întunecată din Katowice (Polonia), un dulău își înfipsese colții în cizmele Moșului, niște Weston din piele întoarsă, dinainte de războiul Burilor, apoi îi sfâșiase pantalonii din tweed de-ăla bun, londonez, cumpărați de pe Savile Row^[2] în ziua când a fost încoronată regina Victoria, și la care ținea mai presus de orice (Moș Crăciun este un fan al dungii britanice și al dublurii de mătase). Dat fiind că nu-și găsisese sprayul lacrimogen, nu putuse goni dogul decât înălțând o păpușă Barbie în mărime naturală, a cărei eficacitate se dovedi a fi egală cu aceea a crucifixului, care pune pe fugă vampirii. În bătălie, termosul cu cafea, un amestec de arabica și robusta, i s-a spart, după care pe Moș l-a mai înecat și tusea din pricina gazelor de eșapament. Dar ceea ce era mai rău abia avea să vină. Care va să zică, Moșul își împărțea darurile într-o mare metropolă din Europa de Nord. În inima vechiului oraș, ochi un horn de cărămidă roșie, ce ducea într-o căsuță cochetă, cu două etaje, în stil Tudor, unde locuia familia Kruger. Tatăl – spunea cartea de vizită – era negustor de vinuri fine și de mirodenii de lux. Tolba atârna greu, prea greu, țâncii cereau tot mai multe. Moșul ajunsese la jumătatea hornului, negru ca noaptea din

pricina funinginii – și sindicatul coșarilor intrase în grevă – când auzi dedesubtul lui o răsuflare puternică, venind din interior.

— Cine e acolo? întrebă el, agasat, în engleză, germană și daneză.

— Dă-te, răspunse, în flamandă, o voce de bărbat. Lasă-mă să trec.

— Cine ești dumneata?

— Moș Crăciun, bineînțeles. Cine oi fi vrând să fie pe vremea asta?

— Imposibil! Moș Crăciun sunt eu, i-o întoarse Moșul, pe care îl trecură fiorii pe șira spinării. Nimic nu-l speria mai rău decât impostorii, dublurile.

— Ei, nu zău? Da, știi că e tare gluma?!

Moș Crăciun se uită printre picioare și văzu, în penumbră, o chică deasă și două mâini zdravene, care se încleștau de barele de fier ale scăriței din horn. De-a curmezișul spinării necunoscutului, mai mare decât el, un sac marinăresc doldora, din care se auzea un clinchet de tacâmuri și de cristaluri.

— Dar ce faci dumneata acolo?

— Nu te mai strofoca, tataie, ai ajuns prea târziu. Am făcut deja curățenie. Lasă-mă să ies.

— Nici vorbă! Dumneata trebuie să mă lași să cobor.

Bărbatul ridică, în sfârșit, capul: avea o mustăcioară fină și căska niște ochi albaștri și plini de veselie. Scoase un fluierat ascuțit.

— Ei, fir-aș al naibii! Moș Crăciun! Va să zică e adevărat totuși! Când o să le povestesc fărtaților...

— Te întreb din nou: ce faci dumneata în hornul ăsta?

— După cum vezi, tătașule, eu ies, iar tu intri. Aici, unul dintre noi e în plus. Așa că tu te roiești frumușel.

— Mie nu-mi vorbește nimeni pe tonul ăsta. Dumneata mă iei drept negustor de nuga sau ce? (N-aveți decât să aflați voi de ce, însă asta era cea mai mare insultă a lui Moș Crăciun.)

— Vai de capul tău, fandositure!

— Cu atât mai rău, dumneata ai vrut-o.

Atunci, Moș Crăciun, care nu era tocmai subțirel – nu cântărea mai puțin de o sută de bile pe burta goală și în izmene – se lăsă să cadă cu toată masa lui, în capul intrusului, care se dezechilibra. Cu fundul lui mare, proptit pe țeasta omului, Moșul îl sili să coboare iar, la iuțeală, până în cămin, așa cum îndeși un dop într-o sticlă. Amândoi aterizară în mijlocul unui nor de praf.

— Ești complet nebun, maimuțoiule! Stai, că îmi rupi gâtul! Am la mine lucruri fragile!

Moș Crăciun nu se lăsă înduioșat. Ținându-l pe șarlatan de beregată, îi porunci:

— Desfă sacul, ticălosule! Ce ai în el?

— Nimic, niște flecușete.

— Să văd!

— De ce?

— Vrei să-ți dau una la fudulii?

(Câteodată, Moș Crăciun își iese din sărute și, atunci, se dedă unor necuviințe prea puțin demne de funcția lui.)

— Nu, fie-ți milă!

— Atunci, arată-mi imediat ce ai acolo!

— De acord: nu-i nimic, puțină argintărie, niște statuete, ceva bijuterii. Câtă susceptibilitate! Ești polițist?

— Aha, vasăzică, dumneata ești doar boț? exclamă, calmat, Moș Crăciun, revenind la politețuri.

Necunoscutul își scutura mânecile și își freca noada, verificând să nu aibă ceva rupt.

Când îndrăzni, în cele din urmă, să-și privească agresorul în față și-l văzu pe moșneguțul ăla rotofei, cu barba numai zuluși – Moș Crăciun n-are nimic dintr-o huidumă – îi veni și lui inima la loc. Dar Moșul, cu sprâncenele încruntate, îl măsură, plin de gravitate.

— Câți ani ai, băiete?

— Douăzeci și doi de ani.

— Prepuber, tânăr adult, postadolescent?

— Câte puțin din toate trei.

— Trebuie să-ți fie foame, nu-i așa?

— Nu, am înfulecat la bucătărie un sandviș cu somon și cartofi și, când ajung acasă, o să mănânc iar. Mami îmi lasă mereu câte o gustare, peste noapte. Se gândește că mă întorc de la discotecă.

— Aha, înțeleg. Copilărie dificilă, tată alcoolic, familie dezorganizată.

— Ba deloc. Suntem foarte apropiați, taică-meu are o situație bună, am fost răsfățat și înconjurat cu dragoste, frate-meu mai mare, care are treizeci și doi de ani, locuiește tot acasă.

— Atunci, nu ai putut studia?

— Dimpotrivă, am o licență în litere și o diplomă de la o școală superioară de comerț.

— Măcar ești în șomaj?

— Din păcate nu, am un serviciu stabil la o firmă de intermediari, care mă obligă să-mi exercit talentele numai în

weekend. Și, cum Crăciunul de anul ăsta cade într-o duminică...

— Nu te înțeleg. Te revoltă ordinea socială?

— Nu în mod deosebit. Ar trebui?

— Păi, atunci, de ce furi?

— Dar dumneata de ce ai slujbă de Moș Crăciun?

— Ce întrebare?! ăsta mi-e felul! Așa m-am născut, e scris în cartea mea de identitate.

— Ei bine, și eu tot așa. Ador să șterpelesc, să zulesc, să ciordesc, să manglesc, să șutesc, să șparlesc. Am suflet de hoț.

Moșul rămase buimac. Se uita la tânărul bine făcut, îmbrăcat cu o haină costisitoare, de antilopă, încălțat cu niște minunați bascheți albi. Și care respira numai bunăstare.

— Hai, Moș Crăciune! Facem pace, OK? Fiecare cu treaba lui. La urma urmei, suntem amândoi în afaceri. Ei, da ia zi, ce le oferi anul ăsta?

— Ca de obicei: căsuțe de păpuși, trenuri electrice, tobe, mașinuțe, popice, pastă pentru păcăleli, cuburi...

— Ah, da, tot chestiile alea vechi! Fiecare generație pune botul.

— Da, lucrurile dintotdeauna, pentru eterna copilărie: calitate, stabilitate, securitate.

— Îmi dai voie să-mi arunc o privire, întotdeauna m-am dat în vânt după cadouri. Când eram mic, mă duceam să le desfac din zori, înaintea tuturor și, după aia, le împachetam la loc, cu grijă.

Fără să-i lase Moșului răgazul de a răspunde, tânărul deschisese deja – cu dexteritatea pungașului profesionist – vreo două pachete, desfăcând cu delicatețe hârtia, deznodând panglicile aurii. Contempla obiectele cu o mică grimasă. Moș Crăciun se zborși:

— Nu te mai atinge de ele. Doar n-o să te apuci acum să șterpelești și jucăriile copiilor!

— De data asta m-ai jignit! Și, fără să intenționez să te ofensez, nu-i nicio primejdie.

— Ce vrei să spui?

— Pot să-ți vorbesc sincer?

Moșul își încruntă sprâncenele.

— Ce, cadourile mele nu sunt frumoase?

— Ba da, ba da, foarte frumoase. Dar, uite, de exemplu, macheta asta de corabie, un galion spaniol din secolul al XVI-lea: cleiul dă pe de lături, lemnul este fragil și se va rupe de la prima izbitură, culorile sunt terne.

— Nu-i adevărat, este un model magnific.

Hoțul tuși.

— O fi magnific, dar e marfă de duzină.

Moș Crăciun se congestionă de furie.

— Îți interzic să-mi judeci jucăriile. Copiii visează la ele de secole întregi, mă așteaptă ca pe Mesia.

— Nu te supăra așa... țâncii au devenit atât de exigenți!

— Vor fi mulțumiți, crede-mă!

LISTA DE PLÂNGERI

Mormăind și bombănind, Moș Crăciun își consultă lista și începu să așeze la picioarele pomului ceea ce i se comandase.

— Sper că nu te-am rănit, nu arăți prea bine dispus.

— Ah! mai lasă-mă-n pace!

— Simt că am făcut o gală, îți cer iertare. Dumneata dai cu amândouă mâinile, din tot sufletul.

— Măcar de-ar primi și sufletele ce dau mâinile.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, n-am spus nimic. Vorbesc prea multe.

— Permite-mi să insist: crezi că puștii nu merită cadourile dumitale?

— Să le merite? Pentru cât sunt de recunoscători...

— Eu credeam că principiul lui Moș Crăciun se bazează pe ideea că nu este nevoie să-i aduci mulțumiri.

— Zău? Și unde ai citit chestia asta?

Moșul se proțăpi cu mâinile în solduri, în fața tânărului.

— În principiu, ai dreptate; totuși, un mulțumesc mic de tot, acolo, nu le-ar jupui limba!

— Și nici măcar un băiețel, nici măcar o fetiță...?

— Nici vorbă! Totul li se cuvine! Numai pretenții sau plângeri.

— Nu se poate! Măcar, în meseria mea, oamenii au de ce să facă plângeri. Te rog să mă crezi că-i înțeleg. Uneori, ajung chiar să le trimit flori, în mod anonim, ca să le ofer o compensație.

— Dumneata, cel puțin, ești manierat!

— Încerc și eu! E o chestie de educație. Dar, în cazul copiilor, nu e același lucru. Trebuie să fii indulgent.

— Mda, așa s-ar părea.

— Nu arăți prea convins. Nu-i iubești?

— Nu, nu, îi ador. Ei sunt cei care...

— Care ce?

Lui Moș Crăciun îi era necaz că-l luase gura pe dinainte; prea făcuse multe mărturisiri:

— Cum să-ți spun eu? De vreo treizeci de ani, am o senzație ciudată. Odinioară, poate că puștii erau neciopliți sau grosolani, dar își păstrau încântarea, mă așteptau cu nerăbdare. Azi, îi doare-n cot, mă primesc cu îndrăzneală.

— Nu se poate!

— Ba uite că se poate. Nu sunt numai blazați, sunt și răzgâiați; și nu numai răzgâiați, sunt și mofturoși; și nu

numai mofturoși, sunt și insuportabili; și nu numai insuportabili, sunt și răi; și nu numai răi, sunt și cruzi.

— Ei asta-i!

— Dacă ai știi ce farse urâte îmi fac!

De data asta, Moș Crăciun ținea să-și verse tot olul, trebuia să spună adevărul.

— Uite, anul trecut, într-un ciorap atârnat în fața căminului, era ascunsă o cursă de șoareci, care avea un cârlig foarte ascuțit. Bag mâna, dau să pun niște bomboane învelite în poleială, și iacătă-mă cu degetul zdrelit. Țip, sângerez, înjur, îmi înfășor arătătorul într-o batistă, când aud niște hohote de râs și o vânzoleală îndrăcită pe culoar. Mucoșii ăia parșivi mă pândeau. I-am tăiat imediat de pe lista mea: Moș Crăciun are și el fișele lui, și încă ținute la zi, crede-mă. Acum, port mănuși de protecție, ca gunoierii, și, cum ajung undeva, cercetez locurile cu atenție, ca un soldat pe un câmp minat. De mâncare, bunăoară, nu mă ating niciodată: ar putea fi otrăvită! Sunt eu moș, dar nu tâmpit! Ca să nu-ți mai spun de alte și alte porcării: baloane care put, rahați de câine împrăstiați pe sub pom, focul arzând pălălaie și aprins taman când cobor eu, vătraiele încinse până la alb, cu care mă bat peste buci...

— E groaznic ce-mi povestești.

— Și încă nu ți-am spus tot.

Moș Crăciun simțea o pornire nestăvilită de a face destăinuiiri. Jignirile îndurate atâta amar de ani ieșeau la suprafață.

— Odată, eram la New York, un oraș care, pe mine, mă pune la grele încercări: nu-i chip să pufăi și tu o piparoasă, că peste tot vezi panouri cât casa cu *no smoking*, peste tot numai înălțimi amețitoare, vârfuri ascuțite – unde e imposibil să parchezi o sanie, că ți-o ridică, la cea mai mică infracțiune, ăia de la Circulație – un tămbălău infernal, sirene de pompieri și de poliție, care îți sparg urechile... Iar, pe afișele publicitare, numele meu băgat în toate sosurile, de către mărcile de detergent, de alimente pentru câini, de piureuri pentru bebeluși. Toate astea nu-ți prea umplu inima de încântare. Într-un penthouse foarte elegant din Upper East Side, tatăl, avocat în domeniul afacerilor, mama *executive woman*, niciodată acasă – te-ai prins de schiță? – două dădace, zi și noapte, pentru copii, o fetiță destul de drăgălașă, îmbrăcată într-o salopetă, mă așteaptă stând în fața ecranului aprins al calculatorului. Se numește Antonia. Fără să-mi zică bună ziua, mă ia la întrebări: „Aoleu, Santa (ăsta-i numele meu pe englezește), da mult ți-a mai trebuit.

Ești în întârziere. Ai documentele?”. Îi întind, puțin cam surprins de aroganța ei, pachetul de acțiuni pe care mi-l ceruse. Eu sunt un tip de modă veche: eu, unul, încă mai zic bună ziua, la revedere, mulțumesc. Ea rupe fără menajamente panglica roșie care leagă foile, le întinde pe jos; degetele îi aleargă pe tastatura calculatorului: verifică fiecare cotă. Fețișoara i se întunecă la iuțeală. Simt că e gata să izbucnească în plâns. Îmi dă înapoi teancul.

— Ia-le înapoi, n-au nicio valoare. Niciuna dintre societățile astea n-o să crească prea curând, iar eu încă nu știu să speculez „à la baisse”.

Mi-au căzut brațele. Nu voiam să cred ce aud. Ea avea șapte ani, îmi ceruse o serie de valori precise, eu culesesem informații de la redacțiile jurnalelor financiare și, poftim, cum mi le arunca în față! Mi-au trebuit săptămâni întregi ca să-mi revin. În ce lume trăim?

— Sunt indignat...

— Iar părinții nu-s nici ei mai breji. Sunt demnele creații ale odraslelor lor.

— Cum așa?

— Acum trei ani, ajung într-o vilă de lângă Frankfurt, în Germania. Și ce văd? Un bărbat și o femeie, în halate, care puneau jucării în mai multe perechi de pantofiori. Nebun de furie, îi iau la rost în *hochdeutsch*, dialect pe care, din păcate, de abia îl rup: „Stați, amărăților, ce faceți acolo?”.

— Dar, mai întâi, cine ești dumneata? mi-o întoarce, pe un ton amenințător, bărbatul. Cum îndrăznești să intri pe horn, în casa mea, cu țealele astea caraghioase și, pe deasupra, la 24 decembrie?

Și pune mâna pe un vâtrai. Mie îmi sare muștarul.

— Dar tu nu citești ziarele, gogomane? Cine oi fi vrând să fie la ora asta? Moș Crăciun, Santa Klaus, Weinachstmann.

— Ce? Moș Crăciun? exclamă femeia, o blondă înaltă, cu ciuful încâlcit. Ca să vezi! Noi crezuserăm că ai murit.

În ciuda loviturii primite, am răspuns fără să stau pe gânduri: „Ăl a care a murit e Dumnezeu³¹, eu sunt bine mersi”.

M-au pipăit cu prudență, de parcă aș fi fost un zombi. Mi-au înfipt un deget în burtă, de câteva ori, mi-au verificat dinții și bicepșii.

— Scuzele mele, mein Herr, nu puteam ști. Cu toate câte se povestesc.

Credeam că i-am convins și, mărinimos, am exclamat:

— Ei, de data asta, nu-i nimic. Duceți-vă la culcare. N-o să-mi fure nimeni jobul.

Deodată, un zgâmboi adorabil apare în cameră, se ghemuiește în tratele maică-sii și, pe jumătate adormit, întreabă:

— E un comis-voiajor, zice mama, lucrează pentru marile magazine.

Eu mă bâlbâi, pălesc.

— Hai, insistă tatăl, spune adevărul, ce firmă te-a trimis? În orice caz, bravo pentru publicitate, ai jura că e de-adevăratelea.

Eram distrus, la pământ.

— Cât de bine te înțeleg, zise hoțul. Reaua credință a oamenilor, felul ăsta de a respinge însăși evidența este de necrezut.

— Cum să mă respecte copiii, dacă părinții nu mai cred în Moș Crăciun? Ei ar trebui să fie un exemplu, dar au abdicat de mult de la menirea asta.

— Mie-mi spui?

— Dar, te rog să notezi că am și eu mijloacele mele de constrângere.

— Cum așa?

— Ei bine, cei care încetează prea de timpuriu să creadă în mine...

— Cum adică?

— Pe la cinci ani, în loc de șaisprezece ani obligatorii.

— Ce le faci?

— Am eu grijă să-i fac să-și muște degetele.

— Vorbește odată, explică-te!

— Am întotdeauna la mine în sac un ciomag, și sparg cu el, metodic, toate jucăriile de sub pom, care nu vin de la mine.

— Ce? Dar e monstruos!

— Vrei să zici eficace. După câteva raiduri, pricep și ei mesajul și se întorc la dreapta credință.

— E nasol! Moș Crăciun care sparge jucăriile copiilor!

— E nasol, dar cât se poate de potrivit. Nu, că o să mă jenez!

— Ce șmecher și al naibii ești!

— Oh, eu îmi apăr obiectul muncii!

— La urma urmei, poate că ai și dumneata dreptate.

Moș Crăciun oftă din greu.

— Și să nu-ți închipui că e ceva legat de un mediu social anume. Plozii bogătașilor sunt odioși, de acord, dar nici cu ai săracilor nu mi-e rușine.

— Ce vrei să spui?

— Într-una din zile, parchez în fața unei grădinițe de copii din centrul unui mare cartier periferic londonez. Locuințe ieftine, populație alcătuită din numeroși muncitori și imigranți. Când m-am întors de la treabă, n-am mai găsit decât urmele lăsate de tălpicele sâniei: îmi șutiseră tot-tot, până și renii, care au alimentat, timp de o săptămână, măcelăriile din partea locului. Concluzie: ăia cu avere sunt niște hahalere, ăi făr' de parale sunt niște pușlamale.

— Totuși, ești cam dur!

Moș Crăciun voia să se destăinuiască în continuare.

— Sunt unele zile în care mă întreb, cu adevărat, de ce, da, de ce fac corvoada asta. Uite, acum un an, ajung la Marrahech: soare strălucitor, oraș magnific, un aer de o puritate magică; în depărtare, munții Atlas. Frumusețea însăși. Aterizez pe o terasă, unde își lua ceaiul o familie. Abia coborâsem din vehiculul meu, când un bărbat cu aer de patriarh se ridică și mă ia la rost: „Îmi pare nespus de rău, domnule, aici nu sunt agreeți bărboșii. Îți dai dumneata seama? Nu-i plăcea look-ul meu! Dar a ce aş mai semăna dacă n-aş avea barbă? Nu? Te întreb! Și care-i treaba asta cu bărboșii, că eu nu mai înțeleg nimic!

— Ei, nu e ușor să-i mulțumești pe toți.

— Da, uneori, simt că mă îndoiesc de toate cele. Bun, dar asta nu e tot, timpul trece și eu am treabă de făcut.

— Vrei o mână de ajutor?

— Nu, mă descurc, mulțumesc.

Moș Crăciun scoase din tolă un serviciu de masă din porțelan și două cămășuțe pentru păpuși, o cutie de pensule, un game-boy^[4] dar mâinile îi tremurau și fu cât pe ce să scape jucăriile pe jos.

— Of, of, of! Trebuie să mă calmez.

Își descheie mantia, își scoase căciula și, îmbrăcat doar cu niște izmene lungi, galbene ca lămâia, cu cizmele lui de piele, zgâriate, și cu șosetele lungi, de lână, pe care era reprezentată sărbătoarea tradițională laponă a solstițiului, văzută din spate, la ora 13, începu să ȝopăie pe loc, depărtându-și și apropiindu-și picioarele. Apoi, făcând salturi de cangur, în timp ce își plimba degetele pe mobile, perne și pereți, extrase dintr-un buzunar secret, cusut pe o parte a tolbei sale, un mic aspirator de culoarea mărului verde, înfășurat într-o husă de plastic, și îl băgă în priză.

— Ce faci? îl întrebă hoțul.

— Mi se pare evident, nu?

Și începu să plimbe aspiratorul prin toate ungherele încăperii.

— Ești nebun, o să scoli toată casa!

— Fii pe pace, îi fixează surdina.

Și aspiratorul continuă să toarcă, însă fără zgomot.

— Ce te-a apucat?

— E ceva mai puternic decât mine. Când sunt cu capsă pusă, cel mai mic grăuncior de praf mă bagă în boală. Oamenii sunt așa de neglijenți!

— Dar nu-ți cere nimeni chestia asta.

— Nu, însă mă calmează.

— Auzi, moșule, n-ar trebui să-ți spun chestia asta, da' sindromul gospodinei nu e un semn bun.

— Ce tot spui? Mai bine ajută-mă să fac curat!

Hoțul, ca toți oamenii din breasla lui, se temea, mai mult decât orice, de zgomot și de neprevăzut.

— Moș Crăciune, oprește-te numaidecât, trebuie s-o roim!

Dar Moșul, pe care îl muncea nevoia de salubritate, hăituia, peste tot, până și cel mai mic gunoi, anihilând firimituri, bacili, acarieni, microbi și microorganisme. Tot frecând și ștergând praful, răsturnă, din nebăgare de seamă, o vază de flori, care se sparse cu mare zgomot.

— Catastrofă, cataplasma, cataliză și capitalism!

Moș Crăciun avea obiceiul să înjure folosind termeni apropiați alfabetic.

— Ți-am spus eu, matahală împiedică, șuieră hoțul. Fir-ar al dracu', că doar n-aveai nicio nevoie să mai faci, pe lângă toate alelalte, și pe fata în casă!

ADEVĂRUL ESTE ROSTIT DE GURA COPILOR

Atunci, o fetiță brunetă, cu piele măslinie, desculță, îmbrăcată într-o cămașă de noapte lungă, de culoare roz, intră brusc în cameră, fără să scoată niciun zgomot, ca o nălucă. Cei doi bărbați tresăriră, ca doi puștani prinși în timp ce făceau răutăți. Ea nu părea deloc mirată să-i găsească acolo și se uita când la unul, când la celălalt, cu un aer de năstrușnică seriozitate, încântată că-i speriasc. Fără să le mai dea atenție, se duse la fereastră.

— Oare o să ningă odată și odată? De ani de zile aștept să avem zăpadă de Crăciun... De fiecare dată, mi se promite că o să fie.

— Dar sunt eu aici, spuse Moș Crăciun, schițând un zâmbet.

— În primul rând, matale m-ai trezit din somn. Vorbești prea tare.

— Iartă-mă, copila mea, am greșit! Cu vremea, am devenit cam surd.

— Și așa faci mereu? Îți scoți pantalonii când intri în casa omului?

— Ai dreptate, unde mi-o fi mintea? Mă făcusem comod, ca să trebăluiesc mai ușor.

Și Moș Crăciun se îmbracă din nou, la iuțeală.

— Și unde mai pui că ai spart vaza la care ținea mami cel mai mult. Când o să-i spun, o să se facă loc pe tine.

— Nu-i spune nimic, te rog eu mult, o să fac curățenie.

Scoase din buzunar un teanc gros de bancnote.

— Uite, o plătesc: dolari sau euro?

Fetița mângâia pânțelele rotund al aspiratorului, care încă mai era calduț și gângurea de fericire sub degetele ei.

— Și lu' tati îi place la nebunie să spele vasele, să frece pardoseala; voi doi ar trebui să vă luați de mână.

— Ești norocoasă că ai un tătic pasionat de curățenie.

— Și matale cine ești? întreabă ea, întorcându-se către hoț.

— Păi... ăăă... eu sunt secretarul lui Moș Crăciun. Da, chiar, eu îl ajut, îi car pachetele, ung hornurile prin care trebuie să coboare, îl trag, după aia, sus, cu o frânghie. Cu artrita lui, care a început în 1789, are degetele nițel cam țepene. Anul ăsta, pachetele sunt așa de grele!

— Eu n-am cerut decât lucruri ușoare!

Le întoarse spatele, își lipi fața de geam și, cu o voce scăzută, aproape neauzită, murmură:

— Vă rog, luați-mă cu voi!

— Ce spui tu, copila mea?

— În fiecare noapte, cobor în picioarele goale, la parter, deschid ușa dinspre stradă și aștept, așezată pe preș. Aștept să treacă cineva și să mă ia.

Moș Crăciun credea că-l înșală auzul.

— N-am dreptul să te iau cu mine. Asta ar fi o răpire.

— Păi, atunci, răpește-mă!

— Cum te cheamă?

— Emma.

— Unde-ți sunt părinții?

— Pe măsură ce înaintează în vârstă, dorm tot mai mult. Nimic nu-i trezește. Ar continua să sforăie chiar dacă aş pleca de acasă.

Moș Crăciun se căznea să-și adune mințile: era pentru prima oară, în lunga lui carieră, când era confruntat cu o asemenea situație și voia s-o abordeze cu tact.

— Mi-ar face plăcere să dau nițel o raită cu tine, dar ne-ar trebui permisiunea părinților tăi și, pe urmă, am prea multe treburi. Știi că e Ajunul Crăciunului.

— Atunci, mă iei tu.

Fetița arăta cu degetul spre hoț.

— Vreau să merg cu tine, nu cu el. Nu vreau să călătoresc cu un om care se dă în vânt după aspiratoare, așa, ca tata.

Moș Crăciun păli. Strigă instinctiv:

— Vrei să pleci cu el? Dar tu știi cu ce se ocupă? Nu e deloc secretarul meu, e un hoț. O să-ți golească pușculița.

— Turnătorule, ciripitorule, sifonarule, răspunse tânărul. E de-a dreptul nasol ce ai făcut. E meschin.

— Hoț-nehoț, mi-e egal, insistă Emma. Pe el îl vreau. Și sper să ia și bufetul lu' mami. Îl urăsc.

— Ah, nu, eu mă ocup de spargerii, nu de mutat mobila.

— Asta-i culmea, exclamă Moșul, să-i preferi lui Moș Crăciun un pungaș.

Fără să ia în seamă această remarcă răutăcioasă, hoțul se apropie de fetiță, o luă de mijloc și o ridică la înălțimea privirii lui.

— Mai întâi, eu nu fur; eu îi scap pe oameni de ceea ce le prisosește, îi ușurez, de acord?

— Nu pricep ce-mi spui, dar tare mi-ar plăcea să am un frate mai mare așa ca tine.

Ea îl privea cu ochi strălucitori.

— Vrei să vii cu mine?

— Da.

— Imediat?

— Imediat. Dar, mai întâi, mă duc să mă îmbrac.

— Nu, nu, n-avem timp.

— Îmi pare rău, dar nu pot ieși din casă așa. Vreau să-mi pun rochia nouă, portocalie, cu imprimeuri, tenișii gri argintiu, pe care mi i-a făcut cadou mami, puloverul bej, de cașmir, paltonul cu glugă de blană...

— Stai puțin, te rog! Dacă vrei să vii cu mine, uită de haine, o să-ți iau eu câte vrei. Trebuie să mă ascuți, OK?

— Bine, de acord, s-a făcut.

— Ești nebun, spuse Moș Crăciun. Doar n-ai să te apuci acum și de răpiri, pe lângă furtișaguri.

— Lasă-mă să acționez, suflă pungașul. Și așa ai făcut destule neghiobii.

Își scoase din buzunarul interior al hainei un flaconaș de argint, îi deșurubă capacul și îi inspiră, cu ochii închiși, mireasma. Un delicat amestec de rom, lămâie și scorțișoară se răspândește în încăpere.

— Știi tu, Emma, ce e asta?

— Nu.

— E băutura marilor călători.

— Adevărat? Juri? Pe cuvânt?

— Pe cuvânt.

— Pot să beau și eu?

— Doar dacă ești gata să pleci imediat!

— Sunt gata, trebuie doar să mă pieptăn.

— N-ai nevoie, părul îți stă foarte bine.

— Ah, nu, n-am putut să mi-l pieptăn. Ce preferi: cozi, cosițe sau coadă de cal?

— Emma, n-avem timp!

— Și mai trebuie să-mi dau cu oja pe unghii. Ia zi, îți place rozul? Uite, e roz fucsia, e oja lu' dădaca mea.

— Emma, termină. Ori plecăm acum, ori nu te mai iau niciodată.

Fetița începu să smiorcăie.

— Nu ești deloc drăguț, tot timpul mă cerți, ești mai rău ca morocănosu' ăla bătrân.

— Hai, bea!

— Totuși, nu e alcool, nu? Mami nu-mi dă voie să beau.

Miroase al naibii de frumos.

— E un amestec: suc de rodie, de zmeură și de ienupăr.

— Nici să nu-ți treacă prin minte, interveni Moșul, nu e decât o copilă: sigur, nițel cam prost crescută, dar ăsta nu-i un motiv ca s-o îmbeți.

— Moș Crăciun, tulburi atmosfera!

Emma strigase cu o voce pițigăiată, discordantă. Și, ațâțată de ciorovăiala celor doi adulți, înșfăcă flaconul din mâna hoțului și bău din el o dușcă zdravănă.

— Ui, e tare, e al naibii de tare. Da-mi place de mor...

— Oprește-te imediat, porunci Moș Crăciun, care se pregătea să-i ia sticluța de la gură. Hoțul interveni, încruntându-și sprâncenele, și îi șopti pe furiș.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Moșule, stăpânește-ți nervii. O dușcă n-are ce rău să-i facă. Altfel, nu mai scăpăm de ea.

Bătrânul nu voia să audă nimic și, cu o încăpățănare copilărească, încerca să smulgă flaconul din mâinile Emmei, care se lipea de pieptul protectorului ei. Acesta vorbi cu voce tare:

— Pentru ultima oară, îți spun să lași copilul ăsta în pace. Stai la un loc. Mi s-a acrit de hachițele tale.

Lungită pe jos, Emma sugea, acum, din sticluță, râzând. Și, între două sughițuri, cânta: „Moș Crăciune, nu mă șucări, te rog. Moș Crăciune, ești un gușper pisălog.

Încântată de rimele ei, se tăvălea pe jos, hohotind de râs.

— O auzi cum îmi vorbește?

— Hai, Emma, mai bea nițel din licoarea asta, o îndemna hoțul. Dă sticla peste cap, ca o fetiță mare ce ești. Dacă vrei să călătorești, trebuie să capeți putere.

Puțin după aceea, Emma dormea liniștită, cu o expresie drăgălașă pe mutrișoară și cu vorba „pisălog” agățată de buze ca un balonaș transparent. Hoțul îi mângâie părul, o luă în brațe, o instalează confortabil pe canapea, o acoperi cu o cuvertură.

— Bun, problema asta a fost rezolvată!

Greșea: căci Moș Crăciun stătea ca prostit, bărbia îi tremura și fața îi era albă ca hârtia. Uitându-se la fetița beată-moartă, la încăperea în neorânduială, la vaza spartă, la cadourile derizorii, în ambalajul lor sclipitor, fu cuprins, deodată, de deznădejde. Copila nu era căzută în admirație, hoțul nu avea nicio remușcare, iar el nu avea nici urmă de bună dispoziție. Tam-nisam, îl podidiră lacrimile.

— Nu mă iubește nimeni, nu sunt de niciun folos...

— Ce s-a întâmplat? Suntem supărați rău?

— Până și scorpia asta mică te preferă. S-a apropiat de dumneata absolut spontan.

— Sunt sigur că și pe dumneata te iubește. Doar că...

— Doar că ce?

— Cum să-ți spun? E chestie de stil. La noile generații, autoritatea asta „de tată” nu mai ține. Ești nițel cam tăios, cam țeapăn.

— Și, atunci, ce ar trebui să fac? întrebă Moșul, pufnind.

— Fii și mata mai moale, mai jucăuș. Copiii nu cer decât să fie seduși.

— Eu, să seduc copii!? Și mai ce? S-a întors lumea pe dos.

— Încearcă măcar să le arăți puțin interes.

— Imposibil, nu izbutesc.

— Fă un efort, fii simpatic.

— Dacă-ți spun că nu pot! Adineauri ai avut dreptate. Mi-e teamă că nu-i iubesc destul.

— Nici vorbă, sunt sigur că, în fundul sufletului, îi adori.

— Ba, uite că nu. Adevărul e că nu pot să-i înghit, îmi stau în gât, nu pot să-i văd nici în fotografie. Nu știu ce mă oprește să le ard uneori niște zvasturi pe îndesate.

— În meseria dumitale, chestia asta este cam supărătoare...

— Cu atât mai mult cu cât durează de ceva vreme.

— De câtă vreme?

— În mare, de vreun secol.

— Dar, dacă dumneata nu-i iubești, cum vrei să fii iubit de ei?

— Nu văd care e legătura.

— Este evidentă.

— E adevărat, nu mă gândisem la chestia asta.

Hoțul scoase din buzunar o batistă.

— Hai. Șterge-ți lacrimile. Uite, am o idee. Dacă ai bea o dușcă zdravănă?

— Nu, niciodată în timpul serviciului.

— Ttț! Insist. E un caz excepțional. Te acopăr eu, iau totul asupra mea.

— Adevărat?

Luând flaconul din mâinile Emmei, hoțul i-l întinse lui Moș Crăciun, care bău cu lăcomie.

— Ei, comedie, puștoaica avea dreptate. Chestia asta e delicioasă. Când mă gândesc că mucoasa ar fi putut s-o dea gata.

Moșul își șterse ultimele lacrimi.

— Mă aduci în stare să fac niște lucruri! Asta nu e cea mai bună noapte a mea. Și, pe deasupra, încă mai am de făcut toată Africa și Asia de Sud-Est.

— Dar n-ai niște sosii angajate la negru, niște duplicate, care să străbată lumea în locul dumitale?

— Nici vorbă, dragă domnule, fac eu însumi totul, ca un simplu meșteșugar.

— În cazul ăsta, păstrează flaconul, o să ai nevoie de el. E cadou de la mine.

— Nu te refuz. Amestecul ăsta al dumitale e al naibii de bun. E punct, nu? Eu, unul, i-aș fi pus ceva mai multă lămâie verde.

— Fiecare cu dozajele lui, Moșule. Acum trebuie s-o ștergem, că e groasă.

Ca și cum ar fi confirmat spusele boțului, se făcu auzită o voce de la etaj.

— Emma, Emma, unde ești?

ABUZ DE BĂUTURĂ

Cu picioarele pe umerii hoțului, împins de acesta, Moș Crăciun se căznea, gâfâind și cățărându-se anevoie, să iasă pe horn, urmat de tovarășul lui. În cele din urmă, tânărul, mai sprinten, își propti scăfârlia, printr-o mișcare de răsucire a torsului, între bucle moșneagului și îl făcu să urce în acest fel. Moșul, istovit, i-ar fi cerut să-l poarte de-a dreptul în brațe, dar îi era teamă să nu abuzeze. Fără flăcăul ăsta cu ciolane zdravene, n-ar fi putut să iasă în veci, mai ales că i se învârtea capul, iar picioarele, care i se înmuiaseră, nu-l mai ascultau deloc.

Când ajunseră pe acoperiș, hoțomanul, epuizat de cât împinsese la grăsanul ăla plin de supă și la tolba lui, îl înconjură cu un braț afectuos.

— Curaj, Moșule, în douăzeci și patru de ore ai să fii acasă. Totuși, ai o meserie frumoasă. Să fii mândru că ești Moș Crăciun.

Și îi oferă, drept consolare, o sticlă de whisky scoțian „din malț veritabil”, precum și două DVD-uri cu desene animate (Barney și Ștrumfii).

— Ah, era să uit. Adineauri, am împrumutat, în joacă, aceste obiecte. Și scoase la iveală ceasul, pașaportul, carnetul de sănătate și portvizitul lui Moș Crăciun. Acesta din urmă, prea abțiguit ca să se mai focalizeze, nu putu să rostească decât:

— Ah, drăguț din partea ta; aș fi putut să le caut mult și bine.

— Ascultă aici, Moș Crăciune. Vreau să-ți fac o propunere. Gândește-te bine înainte de a răspunde. Noi exercităm profesii complementare: mata inspiri încredere, eu am energie și idei cu toptanul. Uite cartea mea de vizită: hai să ne asociem. Eu voi lua, mata vei distribui. În doi, vom asigura un echilibru perfect.

Și, fără să-i lase răgazul de a mai rosti vreun cuvânt, mână-lungă, care se numea Roger Roger, o șterse pe scara de incendiu. Zăpăcit de toate aceste aventuri, Moș Crăciun își mai îngădui câteva clipe de odihnă, precum și o dușcă bună de whisky, băutura lui preferată încă din secolul al XVIII-lea (și, pe bună dreptate, fiindcă înainte de asta nu exista).

— Of, că bine e! Simpat, flăcăul ăsta, până la urmă. Îmi șutește lucrurile și mi le dă înapoi. ăsta-i lucru rar! Oameni ca el nu se mai fac în ziua de azi.

Și, cum se simțea într-o dispoziție propice dărniceii, le dădu câte o ceșcuță din prețioasa băutură și animalelor lui, care o sorbiră cu nesaț (se știe că renii și cerbii sunt morți după whisky și apreciază mult votca, însă absolut deloc ginul: iată încă un mister pe care știința va trebui să-l lămurească).

Ușor afumat, după toate aceste amestecuri, Moș Crăciun urcă iar în sanie și își mână renii, ei înșiși nițel cam chercheliți, la galop (deși, de obicei, aceștia se limitau la un trap așezat și modest). Se simțea întremat și voia să-și încheie noaptea în graba mare. Dăduse gata Europa, cele două Americi și Asia Centrală, iar acum avea zor să se întoarcă în scumpa lui Laponie. Dar, beat cum era – căci continua să soarbă mici înghițituri de whisky – nu-și mai dădea osteneala să staționeze pe acoperiș și să coboare prin horn, conform tradiției. Asemenea distribuitorilor de jurnale care folosesc bicicleta, el arunca jucăriile în fața ușilor, abia verificând adresele și traversând străzile la iuțeală. Unele păpuși de porțelan, mașini teleghidate și locomotive cu mecanisme complexe aterizau pe piatra peroanelor, spărgându-se în mii de bucățele. El nici nu se sinchisea: râdea în hohote și își continua drumul, galopând și mai dihai. Câinii maidanezi, crezând că aveau de-a face cu bucăți de carne, își înfingeau colții în pachete, sfâșiindu-le, și rodeau panglicile ori sforicelele. A fost cea mai lamentabilă împărțire de cadouri făcută de Moș, de la retragerea din Rusia. (Dar, atunci, avusese circumstanțe atenuante: mitralii, frig, ruine... Greu de lucrat în asemenea condiții.) Strigând din răspuțuri, își îndemna renii să alerge tot mai repede: aceștia își luaseră avânt, țacăneau cu copitele în asfalt, trecând peste stopuri fără să se asigure, luând-o pe sens interzis, tăind fața rarelor mașini și terorizându-i pe șoferii aflați la volanul lor. Când circuli exclusiv în cer – Moș Crăciun are drept la un culoar aerian, ca orice avion – nu mai poți tu de semnalizarea urbană. Cele câteva mașini care circulau la acea oră frână brusc, își pierdura controlul și se proptiră în vitrine sau în alte automobile aflate în staționare. Moș Crăciun stârnise o babilonie pe cinste.

Atunci, se întâmplă ceea ce trebuia să se întâmple. O patrulă de poliție, care trecea pe acolo, începu să urmărească atelajul nebun și chemă în ajutor o altă duzină de mașini. Acestea, cu toate sirenele urlând, îl blocau pe Moș Crăciun într-o intersecție și îi ordonară să se oprească și să iasă din sanie.

— Predă-te, ești încercuit!

— Nemaipomenit, răspunse Moșul, hlizindu-se.

Renii, crezând că era vorba de un joc, se hlizeau împreună cu el. Se-ngroșa gluma. Agenții, purtând căști și veste antiglonț, ieșiră cu pistoalele în mâini și urlară într-un megafon:

— Mâinile sus și coboară încet, fără mișcări bruște!

— Ba pe mă-ta! strigă Moș Crăciun, care își înălță biciușca, într-un gest amenințător. Dar își pierdu echilibrul, se rostogoli din sanie și căzu pe burtă, pufnind în răs. Imediat, fu înșfăcat și încătușat. El zbiera:

— Dați-mi drumul, liotă de paiețe; în lături, gasteropode, gaspacho și gazogene ce sunteți! Voi mă luați drept negustor de nuga sau ce naiba? Eu, unul, muncesc, încă nu mi-am isprăvit turneul.

Ce mai panaramă! Trecătorii care se întorceau acasă priveau, incremeniți, scena. Un fotograf de la o revistă de scandal, care se afla, întâmplător, pe acolo, făcu mai multe fotografii cu bătrânul ciufulit, păros, furios, care își ridica biciușca pentru a-i pedepsi pe agenții forței publice. Poliția, stupefiată de această captură, îl luă pe scandalagiu la post, îi confiscă renii, sania și jucăriile. Pașaportul diplomatic al inculpatului, eliberat de Națiunile Unite, fu îndelung cercetat, scanat, verificat în fișierul Interpolului. Polițiștii voiau să se asigure că era vorba chiar de Moș Crăciun și nu de un impostor: de câteva ori îl traseră, pe neașteptate, de bărbuță, ceea ce îi smulse țipete de durere. Îl puseră să sufle în bășică și rezultatul fu pozitiv: două-trei grame de alcool în sânge. Îl închiseră într-o celulă privată. El zbiera cât îl țineau bojocii: „Eu sunt Moș Crăciun!”. „Și eu, regina Angliei!, răspundeau oamenii cu chipiu. În cele din urmă, Moșul adormi, sughițând și sforăind atât de tare, încât ținu treaz tot comisariatul. În zori, îi dădură drumul, după un ultim interogatoriu. Trăsnea a whisky și trebui să bea două cafele tari, înainte de a fi eliberat. Încărcătura îi fu confiscată, iar restul jucăriilor fură împărțite chiar de jandarmi. După ce îi întocmi un proces-verbal însoțit de o amendă pe cinste, căpitanul îi trase o praftoriță de-i merseră fulgii:

— Nu vă e rușine? Când sunt atâția băieți și atâtea fetețe care vă admiră! Data viitoare, o să vă retragem autorizația!

EINE GROSSE OFTIKA!

Moșul se întoarse, rușinat și mofluz, la îndepărtatul său Pol Nord. Ce deznodământ! Era mahmur, iar renii nu se mai țineau pe labe, doborâți de abuzul de băutură. Presa publica în dreapta și-n stânga fotografia din această noapte păguboasă: îl vedeai pe Moș urlând în mijlocul străzii, ca un apucat: puțin îi lipsise să nu-și dea nădragii jos, de față cu lumea, arătându-și în public burtoiul, al cărui buric, mare cât un buton de clanță, părea să-i țină pielea bine întinsă. În toate fotografiile publicate a doua zi, pe pagina întâi a tuturor ziarelor, părea buimac, descumpănit. Aceste imagini – și, în special, cea unde poliția încerca să-i smulgă sticla cu whisky, de gâtul căreia își încleștase degetele, ca un disperat – avură un efect dezastruos asupra reputației sale.

Fu urât de moarte: nu mai era minunatul bunic care ne alintă capetele blonde și brune, ci un mitocan bătrân. Din cauza lui, sectorul jucăriilor avea să realizeze o cifră de afaceri proastă; el distrusese dulcea muzică a banilor intrați în casele de marcat. În Europa, ca și în America sau Asia, FEC și MAM – Frontul de Eliberare a Crăciunului și Mișcarea de Abolire a Mărfii – au organizat marșuri de protest. Primul cerea un singur cadou, identic pentru toți copiii, fie că erau bogați, fie că erau săraci; cealaltă preconiza un Crăciun fără jucării și fără recompense, închinat întru totul rugăciunii și reculegerii. Moș Crăciun decepționase cu adevărat: micuța Emma povestea cui voia s-o asculte că el o îmbătase deliberat și fără știrea ei. În curțile de recreație din școli era poreclit „boșorog scârbos”! Timp de câteva săptămâni mass-media se dezlănțui împotriva lui: fu defăimat până peste poate, târât în noroi. Singur Roger Roger, drăguțul hoțoman, îi trimise o telegramă de îmbărbătare, care spunea: „Curaj! Într-o bună zi, toți or să-ți mănânce din palmă! Gândește-te la ce ți-am spus: A da nu e de ajuns, trebuie să seduci”.

Îi explica, totodată, că o revăzuse pe Emma, că o ducea după-amiaza la circ și la cinema și că o convinsese să nu-și părăsească părinții imediat.

Gestul lui de prietenie nu reuși să-l învioreze pe bătrân, care căzu într-o stare de profundă tristețe. Acest om, atât de grijuliu, atât de meticulos, se neglija, încetă să se mai spele, se puse pe băut și pe mâncat orice nimerea, la orice oră, își lăsă renii – care rățăceau, fără nicio treabă, prin jurul casei din mijlocul pădurilor acoperite de zăpadă – de izbeliște.

Părinți și copii îi expediară numeroase scrisori de reclamații. O fetiță din Paris, care se numea Anna, îi scrisese chiar așa: „Moș Crăciune, ești cu desăvârșire nul, ne-ai fraierit”.

Nimeni nu-i mai spusese vreodată așa ceva. Căzu la pat. Sărmanul Moș Crăciun! Se oftica de nu se poate. Când se gândea la toți banii pe care îi câștigaseră, atâta amar de ani, de pe urma lui, marile magazine! Cât de mult contribuise la prosperitatea lor! Era prea mare nedreptatea! De altfel, i se întâmplă un lucru ciudat: toată luna februarie, foarte aspră în acest climat, barba lui – prost întreținută și plină de resturi de mâncare (până într-atât, încât păsările veneau cu regularitate să i-o ciugulească pe când dormea) – așadar, barba lui începu să crească fără oprire. Îi cădea până la genunchi, i se înfășură în jurul picioarelor și îl împiedica la mers, ca o trenă lungă. O tăia seara, iar a doua zi o găsea la fel, năpădindu-i trupul micuț cu cascade de fuioare pufoase. Creștea alandala, din cale afară, cu o viteză de câțiva centimetri pe minut: când se așeza să mănânce, toate erau la locul lor, iar, la sfârșit, barba acoperea masa, cu farfuriile și mâncărurile de pe ea, ba până și podeaua.

Sau se trezea dimineța cu barba înnodată în jurul gâtului ca o eșarfă, sugrumându-l asemenea unui boa. Petrecea ore întregi disciplinând-o, pieptănând-o, admonestând-o: degeaba. Cu bucățile secționate confecționa perne și plăpumi sau își hrănea – în loc de fân – animalele (care detestau, după cum vorbeau ele între ele, „să pună botul la moșnegării”). Și, așa cum se declanșase, fenomenul încetă brusc în primele zile frumoase de la începutul lui aprilie, iar pilozitatea lui își regăsi un ritm normal.

Să nu-i fi pomenit, Doamne ferește, careva de Crăciun! Îi era lehamite de acest folclor prăpădit! În acea perioadă, el ar fi trebuit să fie adevăratul erou; când colo, făceau copiii ce făceau și trăgeau toată spuza pe turta lor. Țânci sunt cu sutele de milioane, dar Moș Crăciun e doar unul. „EU SUNT UNIC”, urla el, în mica-i cabană. Hoțul intuise corect: încă de pe când era lupul cățel, Moșul dăruia în chip mecanic, fără elan sau generozitate. Avea tot atâta suflet cât un automat de băuturi. În fond, la ce se reducea viața lui? O săptămână de surmenaj și unsprezece luni de îndobitocire în maghernița lui din Laponia (din care, jumătate în interminabila noapte polară). Și asta dura de pe vremea Renașterii: Moș Crăciun avea să împlinească cinci sute de ani, la 26 aprilie, dar inima nu-i dădea ghes să sărbătorească evenimentul. De altfel, era singur, îngrozitor de singur. Se

sfătuia cu vechiul lui amic, șoricelul. Ei, cum de nu, îl știți voi bine: șoricelul care pune un cadou sub perna unui copil, de fiecare dată când țăncului îi cade un dinte. Acesta îl lămuri că nu stă niciodată de vorbă cu puștii, fiindcă, atunci când se strecoară tiptil în camera lor, dorm duși. Moșul se consultă și cu barza care aduce în familii prunci înfășurați într-un cearșaf. „Dar, la vârsta asta, îi spuse ea, sunt nespuse de drăgălași: ciripesc, gânguresc, sunt o dulceață”. Îl mai întreabă și pe Moș Ene, și primi un răspuns asemănător. Ene îi adormea pe zgâmboi și își interzicea să le vorbească, iar dacă, din nenorocire, dădea peste unul care n-avea somn, pleca în vârful picioarelor. Același lucru se întâmpla și cu Tom și Jerry, Titi și Gros Minet, Bugs Bunny, greierul Gimini, Mickey și Marsupilami: oricât de aiurea vi s-ar părea, nu se pricepeau deloc la copii. Erau două lumi care se ating, defilează una în fața celeilalte, dar fără să dialogheze vreodată. În sfârșit, Moș Crăciun făcu o anchetă în rândul câtorva căpcăuni renumiți. După cum îi spuse unul dintre ei „biftecul îl mănânci”, nu stai cu el la palavre. Toate astea nu-i erau deloc de ajutor. Continua să nu știe cum să răspundă la faimoasele întrebări: ce este un copil? Ce vârstă are? Cum îl recunoști?

Rămase abătut, luni în șir, la fereastră, bând – fără să-i fie sete – tot ce-i pica în mână. Mormăia: „Că nasol mai este la Polul Nord! Zău că da, prea nasol”. Măcar de-ar fi putut împinge cercul polar cu câteva sute de kilometri mai încolo, ca să nu se mai stea chiar pe el! Urmărea ultimele ninsori, topirea treptată a zăpezilor, a ghețurilor, deșteptarea urșilor, a castorilor, a marmotelor, care se întindeau după opt luni de hibernare, își pipăiau pânțele lipit de șira spinării, obrajii supti, și veneau să-l salute, ca de obicei. Primăvara izbucnea cu generozitate, dar el rămânea la fel de amărât, refuzând să cânte împreună cu natura. De ziua lui, trase o băută de spaimă. A doua zi, primi un bilețel de la Emma:

Dragă Moș Crăciun,

Ai un caracter porcesc, ești un boșorog înăcrit, un nașparliu clasa întâi, dar eu am în tine o credință neștrămutată.

P.S.: Iartă-mă că am spus peste tot că mi-ai dat să trag la măsea, dar prea mi-era necaz pe tine pentru că m-ai părăsit.

Moșul vărsă o ceașcă întreagă de lacrimi și se întoarce la bucătărie, să se matolească.

La 15 august ieși, în sfârșit, din mahmureala și bosumflarea lui, ca să se mânie. De data asta, se răzvrătea: după cum am menționat deja, îi adresă o scrisoare bășicată secretarului general al Națiunilor Unite și îi anunță intenția sa de a intra în grevă pe termen nelimitat. Renunțare, dispariție, dezertare! Na! La Geneva, ca și la New York, produse consternare. Toți crezură, la început, că asta era o glumă proastă, datorată căldurii estivale (temperatura din Laponia atinsese totuși cinci grade la soare, în amiaza mare!). Încercară să dea de Moș. Imposibil. Nu răspundea la telefon, iar robotul îi fu saturat la iuțeală cu apeluri insistente. I se trimise un fax, în care stătea scris, cu litere majuscule: „DE CE?”. Cu acel geniu al ripostei prompte, care îl caracterizează, Moș Crăciun răspunse printr-un biciuitor: „DE-AIA”. Trosce!

Toți fură înnebuniți: bătrânul făcuse deja fițe și anul trecut. Dacă acum dădea bir cu fugiții, era mare dandana. Să-i găsești, bătând din palme, un înlocuitor nu era treabă ușoară, tinerii nu mai voiau să facă acest gen de corvoadă, atât de ingrată. Încercară să-l îmbuneze: îi expediară un uriaș buchet de trandafiri, el îl aruncă în noroi; îi trimiseră două bile de bomboane cu miere, el le împărți la ursuleți și nevăstuici; o berlină cu patru locuri, patru roți motrice, șasiu ranforsat, dublu turbo, el o lăsă să ruginească sub zăpadă; o consolă Nintendo, el o sfărâmă cu ciocanul. Era nu. Nu și nu!

Aceste lucruri erau foarte supărătoare: nu trebuiau să răsufle. Un singur cuvânt să fi ajuns la presă, și catastrofa era asigurată. Părerile erau împărțite. Unii ziceau: să fie pus pe liber trântorul, nevolnicul ăsta excentric, șomeri sunt destui, două luni de formație accelerată și, gata, la șmotru! Ceilalți replicau: să-l dăm pe ușă afară, ca pe un vulgar președinte-director general, pe Moș Crăciun?! Nici să nu vă treacă prin minte! El este atestat de Sfânta Scriptură, de marile magazine și de ADN. Dar, la urma urmei, ce naiba voia? O mărire de salariu, Legiunea de Onoare, Premiul Nobel? Le-ar putea obține pe toate trei, dacă asta ar debloca situația. Pentru a-l convinge pe Moș Crăciun să revină asupra deciziei sale, fu trimis cu aceste oferte un ambasador plenipotențiar, un elvețian din Neuchâtel. Dar emisarul, care își burdușise buzunarele cu ciocolată, se pierdu pe banchiză și, la ora asta, încă nu se știe nimic de el. (Dacă-l zăriți cumva, fiți amabili și anunțați-ne.) Apoi, i-au trimis, recomandat și cu recipisă de primire, o pereche de porumbei voiajori. Moșul îi jumuli și-i puse la frigare. După care,

smulse din priză firele telefonului și ale calculatorului și își umplu cutia de scrisori cu nisip. Pentru a încheia, își schimbă până și adresa. Ăla care avea să dea de el, chiar că era mintos!

UN COMANDO DE ȘOC

Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite se reuni, așadar, cu ușile închise. Războaie, foamete, secetă, dictaturi puteau să mai aștepte: Crăciunul, mama tuturor sărbătorilor, sărbătoarea tuturor mamelor, era în primejdie. După trei zile de discuții aprinse, în care fură trecute în revistă toate opțiunile, chiar și o răpire a lui Moș Crăciun de către CIA (Centrul de Infantilizare Accelerată), s-a luat o decizie: se va solicita asistența celebrului cabinet de coaching Knif & Renkurb^[5], cu sedii la New York, Londra, Hong Kong și Sidi Bousaid. Desigur că îi cunoașteți pe Knif și Renkurb: ei îi consiliază pe șefii de stat, pe atleți, staruri, comedieni și îi repun în formă într-o săptămână. Tarifele lor sunt exorbitante, dar rezultatele sunt edificatoare; ei îi vin de hac oricărei metehne: stres, depresie, impetigo, dispepsie, ba chiar și constipație recidivantă. Ei predau hipnoza, tai-chi, strigătul primal^[6], bucătăria dietetică, contabilitatea pneumatică (exersarea respiratorie pe bază de numărătoare), precum și metoda „gâdi-gâdi mintal” (excitarea anumitor zone din creier cu ajutorul unei pene de gâscă). Sunt văzuți foarte adesea în paginile revistelor de modă, bronzăți și musculoși, cu gurul lor favorit, care trăiește în India, prin Himalaia, unu’ Dalai-Lama. Frumusețile astea de flăcăi, care reușesc în toate cele, trăiesc împreună în cartierul Village din Manhattan, într-o casă mare, de cărămidă, cu două etaje, somptuos decorată cu apă caldă și apă rece în toate încăperile. Tot trăind împreună, Knif și Renkurb, de câte treizeci și cinci de ani fiecare, au ajuns să aibă aproape aceeași voce și același chip. Nu-și vorbesc decât prin căști puse la urechi, chiar și când stau alături, la aceeași masă, sau când dorm în paturile lor alăturate. Iar când căștile sunt deconectate, nu mai au ce să-și spună. Dar, pe cât e unul de împăciuitor, pe atât e celălalt de țăfnos: Knif nu-și pierde niciodată calmul, Renkurb nu pierde niciodată ocazia să-și iasă din pepeni.

Așadar, cei doi acceptară misiunea fără să stea pe gânduri. Pe umerii lor apăsa nici mai mult nici mai puțin decât soarta lumii. Dacă Moș Crăciun ar da bir cu fugiții, atunci speranțele a sute de milioane de copii s-ar năru, iar, pe pământ, o scânteie de vrajă și de frumusețe s-ar stinge pentru totdeauna. Aveau la dispoziție o sută de zile pentru a reuși. Și, mai ales, *mucles!* Însă nu puteau să se înființeze așa, hodoronc-tronc, în fața Moșului: „Bună ziua, noi

suntem, am venit să vă convingem să vă apucați iar de șmotru”. Ar fi fost alungați ca niște javre. Așa că folosiră o stratagemă ingenioasă. Într-o noapte, coborâră cu parașuta la mai puțin de un kilometru de casa în care locuia Moș Crăciun. Ajunși la fata locului, se apucară să construiască o colibă. Knif și Renkurb știau să facă de toate: să supraviețuiască în sălbăticie, să zugrăvească un apartament, să repare un closet defect... În fiecare zi, își urmăreau, ore în șir, cu binoclul, prada, iar prada părea că n-o ducea deloc bine. Trebuiau să acționeze de urgență, altfel totul era pierdut. Chiar de la primele ninsori – la această latitudine ninge foarte de timpuriu – se puseră pe treabă. Într-o seară, Knif, care își lăsase barba să crească, își sfâșie hainele, își scrijeli obrăjii și brațele cu un briceag și se târî vreo zece metri, prin zăpada proaspăt căzută, până la cabana Moșului. Acolo, se lungi pe jos și începu să strige după ajutor. Alarmați, renii ieșiră din țarcul lor și dădură peste falsul rănit, dârdâind și vânat de frig. Îl târâră de gulerul hainei până în fața ușii și îi răcâiră lemnul cu copitele lor despicate. Moș Crăciun, care își îneca interminabila jale în stacanele de alcool, deschise bodogănind și îi veni să cadă pe spate: se făcuseră aproape nouă luni de când nimeni nu-i mai trecuse pragul. Cine era acest străin adus de propriile sale animale? L-ar fi lăsat, cu mare drag, să crape de unul singur, dar, de față cu renii, nu îndrăznea. Îl trase pe bărbat înăuntru, îl puse pe pat, îl examină.

Oh, ăla parcă era un păduche leșinat, oare de unde ieșise? Îi administră o duzină de perechi de zvasturi, ca să-l pedepsească pentru că îl deranjase în plin alean, plus un bobârnac zdravăn în nas, ca să-l învețe ce-i aia politețea. Rog a nu muri în preajma casei mele! Și, la fiecare cinci minute, îi trăsnea una peste față, doar așa, ca să-l trezească. În ciuda durerii, Knif continuă multă vreme să facă pe leșinatul. Când socoti că venise momentul să-și deschidă ochii, bărbatul „salvat” îi mulțumi călduros binefăcătorului său și, cu o voce slabă, murmură în englezește că, nu departe de acolo, își pierduse tovarășul printre zăpezi. Exasperat, Moș Crăciun, care avea totuși o inimă, își luă trusa de prim-ajutor, doi reni și, după câteva ore de căutări, dădu de Renkurb, care își pierduse cu adevărat cunoștința, țeapăn de frig, acoperit cu promoroacă din cap până-n picioare.

După o săptămână, cei doi fărtați erau din nou pe picioare, în ciuda unei hrane infecte pentru papilele lor delicate și a unei locuințe înspăimântător de păraginite. Moșul trăia într-o șandrama afumată, strâmtă și puturoasă și,

pe deasupra, se arăta încăpățânat și bănuitor. Le purta pică acestor intruși, care îi dăduseră viața peste cap. Singurătatea te face singuratic. Așa că se fereca în odaia lui și abia dacă le spunea o vorbă. Nu aștepta decât un prilej ca să-i dea afară cât mai repede. Din păcate, ningeă cu nemiluita, făcându-le imposibilă plecarea. Dar pungașii noștri aveau mai multe corzi la arc: știură să se facă la iuțea indispensabili, pregătind mâncare, adunând vreascuri pentru foc, curățând prin locuință. Chiar dacă trebuiau cu nasul prins într-un cârlig de rufe (din cauza duhori), dereticeau ca niște zâne ale casei și, în mai puțin de o săptămână, transformaseră coliba lăsată în părăsire într-o cabană cochetă. Se prezentaseră drept doi exploratori rătăciți, care veniseră să studieze obiceiurile nupțiale ale pinguinilor imperiali de pe calota glaciara. Și, deși calota glaciara era cu o mie de kilometri mai la nord, deși pinguinii imperiali trăiesc mai ales în Antarctica, la Polul Sud, minciuna lor prinse. Altă șiretenie: nici măcar o dată nu lăsară să se vadă că l-ar fi recunoscut pe Moș Crăciun. Îl tratau ca pe un ins amabil și original, exilat pe marile întinderi solitare și înghețate. Moșul, șifonat că era ignorat astfel, își ieși în cele din urmă din pepeni:

— Știți voi cine v-a adunat de pe drumuri?

— Tocmai voiam să vă întrebăm.

— Chiar n-aveți nici cea mai mică idee? Uitați-vă bine.

Moșul se așeză în profil, își umflă burta, își puse căciulița, mantia roșie, își luă tolba în spate.

— Nu, nu-mi dau seama, zise Knif.

— Nici eu, adăugă Renkurb.

— Dar, ce Dumnezeu, am barbă lungă, albă, căciuliță cu pompon, un coș plin cu jucării pentru copiii... Eu sunt...

— Barbă Albastră?

— Fals.

Moșul își zicea în sinea lui: „Oare am fost uitat chiar în halul ăsta, acolo, în lumea oamenilor, încât imaginea mea nu mai evocă nimic nimănui?”

— Dracula?

— Arhifals.

— Clovn la McDo?

— Nuuuuu... repet: am barbă albă, mantie roșie, mă deplasez cu sania trasă de reni. Sunt...

— Reprezentant al Coca-Cola?

— Nu!

— Vânzător de mașini?

— Nu!

— Agent sanitar?

— Nu!

— Brancardier la tăietorii de lemne?

— Nu!

— Manechin?

— Nu! În fine: sunt Moș Crăciun. MOȘ CRĂCIUN. Voi de pe ce lume veniți?

— Măi să fie! exclamă Knif. Păi sigur, Renkurb, am fost salvați de Moș Crăciun în persoană. Când o să povestim chestia asta la New York, o să crape toți de invidie. Putem să vă facem câteva poze?

Moș Crăciun acceptă, umflându-se în pene.

— Păi, asta înseamnă, continuă Knif, că trebuie să fiți în mare fierbere. Acum, cu trei luni înaintea Crăciunului, pesemne că dați în brânci. Vă deranjăm în toiul treburilor.

— Dacă v-am da și noi o mână de ajutor? propuse Renkurb. Am putea ambala pachetele, am tria corespondența!

— În timpul ăsta, adăugă Knif, eu aș putea să gătesc. Am fost bucătar-șef într-un restaurant francez de pe 3th Avenue și mă pricep la vinuri.

— Oh, da, ar fi geniaaaal, îi întări spusele Renkurb. O să pregătim Crăciunul împreună cu Moș Crăciun.

Brusc, Moșul se întunecă și, cu chipul răvășit, dădu fuga și se încuie în odaia lui.

— Ce s-a întâmplat, Moș Crăciune, am spus noi vreo prostie?

— Oare am făcut vreo nefăcută, am făcut vreo boacănă, am călcat în străchini, am trecut peste linia roșie? insistă Renkurb, clipind șmecherește din ochi către tovarășul său.

Și cei doi americani începură să bată darabana în ușă, strigând:

— Deschideți, pentru Dumnezeu, deschideți!

Atunci, palid ca un spectru întors din morți, Moșul dădu zăvorul deoparte și ieși cu capul plecat. Fără să scoată o vorbă, se așeză la masă și își cuprinse fruntea în palme.

— Dacă ați ști... murmură el, obidit.

Knif se plecă spre urechea lui Renkurb și îi șopti:

— Gata, l-am băgat în cofă.

MOȘ CRĂCIUN E UN ÎMPUȚIT

Răvășit, bătrânul le mărturisi – cu vocea întretăiată de suspine – groaznica lui hotărâre de Crăciun, anul ăsta și, probabil, toți anii care vor urma, o să tragă chiulul. Voia să-i pedepsească pe copii, se simțea dezgustat. La vârsta de 500 de ani, voia și el să iasă la pensie, merita pe deplin. Se smiorcăia zgomotos și se ștergea la nas cu mâneca. Chestia asta îl deranja pe Renkurb, care ardea de dorința de a-l pune să și-l sufle cum trebuie⁴²¹ și șoptea în cască:

— O să-i halesc ficații boșorogului ăstuia tâmpit!

Knif, cel mai diplomat dintre ei doi, răspunse la această confesiune pe un ton mieros:

— Moș Crăciune, noi ne respectăm hotărârea. Am vrea să spunem doar atât: chiar și cele mai vechi și mai nobile instituții au unele perioade critice. Monarhia britanică, de exemplu...

— Nu se poate! Și eu, care am visat întotdeauna să iau ceaiul acasă la regină...

— În starea asta, în care sunteți, nu v-ar lăsa nici măcar să vă apropiați de grilajul de la intrare, rânji Renkurb.

— Lasă-mă pe mine, protestă Knif, încruntându-se. Moș Crăciune, să știți că tot ce vi se întâmplă e ceva normal. Repet: NORMAL. Treceți printr-o perioadă de epuizare. Dacă vreți, noi vă vom ajuta s-o depășiți.

— Oh, mulțumesc, mulțumesc, prieteni, ce trebuie să fac?

Agasat de acest ton plângăcios, Renkurb găsi cu cale să adopte o atitudine mai dură:

— OK, Tataie, suntem nițel deprimat. La cinci sute de coți, e normal, asta-i criza de mijloc de mileniu, cu toate belelele ei. Acum, ștergem cu buretele și ne întoarcem la șmotru. Gata cu fițele.

Derutat de blândețea unuia și de asprimea celuilalt, Moș Crăciun se posomorî.

— Cum, să mă întorc la lucru? Nici nu mă gândesc!

— În cazul ăsta, vă veți pierde slujba, iar copiii vă vor da uitării.

— Mă doare drept în cot.

Și Moșul se întoarse, jignit, în camera lui.

— Păi, și pe noi, îi dădu înainte Renkurb, ridicând vocea. Dacă ai ști ce apăsare avem! Ni se fâlfâie, ni se rupe, pe chestia asta, de o mie, ba chiar de zece mii de ori.

— Taci odată, clonțosu lu Pește, se răsti Knif. Suntem aici ca să-l luăm cu binișorul, nu ca să-l luăm în bâză.

— E peste puterile mele, când văd un boșorog așa de lasă-mă să te las. Mă revoltă.

— Vezi bine că n-o să meargă ca-n brânză.

— Bine zisă, nea Caisă! Eu, unul, mă duc să-l trezesc pe fleșcăitul ăsta cu niște șuturi de o să mă pomenească.

— Nu, Renkurb, îi ordonă Knif în cască! Fără violență. Du-te imediat și fă o oră de meditație transcendentă, ca să te calmezi.

— Bine, OK, OK!

La drept vorbind, situația lui Moș Crăciun era catastrofală. Nu numai că masakra toate limbile și că nu vorbea corect în niciuna – nici măcar în limbi ca bambara^[8], tamul^[9], wolof^[10] sau inuit^[11] – dar putea de ținea la distanță până și broscii râioși și dihorii. Renkurb abia se stăpânea: l-ar fi aruncat într-un cazan cu apă fierbinte și ar fi frecat la el cu peria de scânduri, până i-ar fi strălucit pielea și i-ar fi foșnit ca o bancnotă nou-nouță. Totodată, îi venea să-i radă, să-i cosească barba aia ca o otreapă împuțită. Ah, dacă ar fi putut să-i smulgă cizmele găurite, cu talpa căscată, pantalonii roși în fund, căciula mâncată de molii, pomponul din care nu mai rămăsese aproape nimic! Cât despre țeasta moșneagului, era atât de pleșuvă, încât până și perucile cu care și-o acoperea cădeau, văduvite, în cele din urmă, de perii lor artificiali. Pe lângă toate astea, Moș Crăciun, uitând de existența furculițelor și a șervețelelor, mânca cu mâna și lipăia sosurile cu limba.

— Aii! Că frumos mai este eroul copilăriei, tuna Renkurb, care nu se putea abține, și-l ștergea la gură cu forța.

— Potolește-te, murmură Knif. Fiecare lucru la timpul lui. Acum, suntem în faza de evaluare.

— Evaluarea este pe deplin făcută: Moș Crăciun e un împuțit!

Avea dreptate. Cei doi amici hotărâra să joace tare. Se folosiră de o șiretenie destul de clasică, dar întotdeauna eficace. Pe când continuau să-l înconjoare pe moșneag cu toată grija lor, într-o dimineață, pe nepusă masă și fără să-l fi prevenit, ei îl anunțară că pleacă mintenaș la New York. Erau proaspăt rași, gata îmbrăcați, încălțați cu niște après-schiuri superbe, cu valizele lor costisitoare, marcate cu inițialele proprii, gata făcute. Peste cinci zile, erau așteptați de un avion la Helsinki. O haită de husky avea să-i transporte până în acel oraș. Eleganța lor sublinia, prin contrast, mizeria și împuțenia moșneagului.

— Ciao, tataie, la bună-vedere, ne sunăm!

— Salutare, tuhăz mare!

— Ce?! strigă Moș Crăciun. Mă părăsiți? Ce-o să mă fac fără voi? Era de-a dreptul năucit. Se obișnuise cu distinsa lor companie: bucatele lui Knif și divinele prăjituri ale lui Renkurb (specialist în ştrudel, *saint-honoré*^[12] și *puits d'amour*^[13]) îl cuceriseră. De altfel, cei doi bărbați, care se ocupau de animale și de casă, curătau zăpada, făceau cumpărăturile – până la cel mai apropiat punct comercial era cale de două zile, cu sania – îi deveniseră la fel de indispensabili ca un tată sau ca o mamă. Ca să-l prinzi în mreje pe Moș Crăciun, nimic mai bun decât o mâncărică gustoasă. De când sosiseră ei, şubreda coşmelie mirosea frumos a scorţişoară, a cetină și a ciocolată. Și, pe deasupra, seara îi citeau basme și romane polițiste, până când îl fura somnul, și îl pupau pe țeastă (nu fără să strâmbe din nas din pricina unor anumite mirozne). „Ăștia doi sunt drăguți”, își spunea moșul, înainte de a se cufunda în vise. Chiar dacă beștelele lui Renkurb îl cam înfricoșau (care Renkurb golea toate sticlele de whisky în closet, de cum închidea ochii moșul).

Iată de ce, aflând de iminența plecării, Moș Crăciun plângea ca un țănc, cu capul în poala lor, implorându-i:

— Rămâneți, rămâneți, nu mă lăsați singur, am nevoie de voi.

Knif și Renkurb deschiseră ușa și făcură, de formă, trei pași în zăpadă. Cum moșul hohotea și mai tare de plâns, tăvălindu-se pe jos și zbierând ca de frica morții, Renkurb îl întrebă cu un glas puternic și viril:

— OK, Nick (abreviere americană a lui Nicholas^[14]). Ești gata să faci tot ce ți se spune și să spui da la tot ceea ce se face?

— Îh! Da.

— Ești gata să ne ascuți fără să crâcnești?

— Smiorc! Da.

— Făgăduiești? Juri? Să crapi tu?

— Să.

— În acest caz...

Cei doi se întoarseră în casă, își descheară paltoanele, își scoaseră încălțările greoaie. Operațiunea „Reabilitarea” începea, în sfârșit! Își dictară condițiile draconice. Înainte de toate, Moșul trebuia să se conformeze unor elementare reguli de igienă. Gata cu pipiul în zăpadă, nu-ți faci nevoile afară, ca animalele; spălatul mâinilor înainte de fiecare masă, spălatul pe dinți dimineața și seara, plus dușul cald zilnic, cu piatra ponce și cu mănuașă aspră, erau obligatorii (Moș Crăciun uitase până și de existența săpunului, acest

obiect lunguiet și parfumat, cu consistență moale, care înmprospătează și, în aceeași măsură, curăță).

— Nick, insista Knif, dacă dorești să recâștigi respectul celor din jur, trebuie să-ți recâștigi respectul de sine.

Ceea ce Renkurb traducea în felul lui ațos:

— Ai grijă să nu mai puți, și oamenii or să primească din nou să-ți strângă mâna.

Nespuse de fericit că nu fusese lăsat de izbeliște, bătrânul accepta totul. În curând, prinse gustul bălăcitului: în fiecare seară, la ora 18, Knif și Renkurb îi umpleau cada cu apă, săruri, spumă, vaporase, rățuște de cauciuc și veneau să-l frece cu peria pe spate. Simțind că mușteriul lor mușcase nada, cei doi fărtați își întetiră eforturile. Îi făcură un control medical complet. Rezultatul fu categoric: prea multă grăsime, prea mult zahăr, metabolism instabil. Trebuia să-și optimizeze *karma*, să-și activeze *chakrele*: „De acord, spuse Moșul, care se obișnuise cu jargonul celor doi mentori, merg pe mâna voastră”. Se supunea de bună voie îngrijirilor lor cu tot soiul de masaje, drenaje limfatice, reflexoterapie, creme faciale, loțiuni tonice.

— Simt niște contracturi, constata Knif, o mulțime de contracturi. Mușchii îți sunt înnodeați de parcă ai fi un curpen bătrân.

— Relax, tataie, îi ținea hangul Renkurb, altfel o să te rupi ca o stinghie de scaun.

Și îl învăluiau pe Moș într-o mreajă de giugiuleli, de gâdilături și de frecături. Bătrânul era în al nouălea cer, cerea trabucuri, torcea de fericire, își recăpăta culorile, suga mai puțin din clondir. Pentru îngerii lui păzitori, era important, înainte de toate, să-l re-mo-ti-ve-ze, iar asta le justifica toate sacrificiile.

De acum, Moșul se deștepta cântând, ceea ce nu i se mai întâmplase de la Expoziția Universală din 1900. Fluiera cântecele de copii, melodii sentimentale, jingles-uri publicitare. Era un început bun. Nici nu mai înțelegea cum de putuse fi atât de doborât cu puțină vreme în urmă. La urma urmei, nu era nici lumea atât de neagră, nici oamenii atât de răi pe cât crezuse el. Într-o dimineață, Renkurb, care fusese frizer la Boca Raton (Florida, SUA) în timpul studiilor, îi propuse să-i tundă barba. Îi curăță îndelung câlții, o clăti, o dezinfectă, o stropi cu insecticid, îi trase o vopsea.

La urmă, îi sculpta bătrânului o drăguță de țacălie de un alb imaculat, care cădea maiestuos și îi dădea un aer de faun. Dat fiind că și în urechi îi creșteau niște fuioare de păr

aidoma unor ierburi de mare, îl învătă să și le tundă, așa cum se tund tufele de trandafiri. Dedați cu totul acțiunii lor de salvare, cei doi amici îl obligară pe Moș să vizioneze casete video cu copii jucându-se în nisip, sărind la șotron sau împărțindu-și gustarea. Și, miracol: suporta spectacolul fără să se strâmbe sau să dea fuga la closet, ca să vomite. Vindecarea era pe drumul cel bun. Socotind că venise momentul, cei doi americani hotărâră să dea marea lovitură și să-i schimbe Moșului îmbrăcămintea din cap până-n picioare, sau, mai pe franțuzește, să-l relookeze⁽¹⁵⁾. Îi băgară mantia, căciula, maioul de corp, vechiturile lui de izmene și șosetele țepene de cât transpirase în ele într-un sac mare, de iută, pe care îl stropiră cu benzină și-i dădură foc, după aceea, în grădină. Adio, boșorogea, un nou Moș Crăciun urma să se nască! Prin urmare, scoaseră din bagajele lor (prevăzuseră totul) haine noi, strălucitoare, pe care i le făcuseră la cei mai buni croitori, înainte de a veni încoace. Deși tare uimit de înzestrarea lor – cum de aveau niște exploratori plecați să muncească o asemenea garderobă? – Moșul încerca, plin de încântare, tunicile lungi, dublate cu mătase, cu vâscoză sau cu lână polară, adorabilele căciulițe din cașmir, mohair, angora, cu pompoane în toate culorile. Ceea ce îmbrăca purta, cu adevărat, etichetele unor mari firme; dacă, deasupra curelei, nu i s-ar fi țuguat burtica aia, care umfla și deforma croiala hainelor, ai fi zis că e un fost manechin. Lucrurile se cereau a fi remediate cu promptitudine. Ah! Dar încălțările! Pe Moș Crăciun îl înnebuniseră pantofii de piele, mocasinii, botinele de antilopă sau de șevro. Se topea după talonete – era foarte scund – și le-ar fi vrut tot mai înalte, chiar dacă ar fi lăsat impresia că umblă în papainoage. De asemenea, adora pernele de aer ale bacheților sport, care îi dădeau senzația că zboară.

— Toate astea pentru mine? E prea mare luxul! N-aș putea niciodată să-mi ofer așa ceva!

— Sunt cadouri. Nu-ți face griji pentru bani.

— Oh, mulțumesc, mulțumesc. Dar, cum de mi-ați știut măsura exactă?

— Întâmplător. Adevărul? Ai măsura standard. Aproape că e un miracol.

Moș Crăciun nu-și puna întrebări. Binecuvânta soarta care îi adusese la el pe cei doi străini. Faptul că era corcolit și ferchezuit în felul acesta îl umplea de bucurie. Tot timpul se ducea la oglindă, se învârtea în jurul propriei axe și își mângâia barba, fermecat de transformare. „Nu-i rău gagiul,

își spunea el, nu-i rău deloc!” Și, mânat de buna dispoziție care îl cuprinsese, îi trimise o epistolă lui Roger Roger, în care îi scria să nu fie îngrijorat și îi cerea vești despre micuța Emma. O singură problemă avea Moș Crăciun, după cum v-am și spus: nu-l încăpeau pantalonii. Era prea dolofan, avea prea mulți colaci pe șolduri. Dar acesta nu era un obstacol: Moșul avea să fie subțiat, aplatizat, frăgezit ca un biftec tocat, altfel n-ar mai fi intrat pe coș. Erau la sfârșitul lui septembrie; nu mai rămăseseră decât două luni și jumătate până la data fatidică. Chestia era fezabilă. Knif și Renkurb cunoșteau toate dietele miracol.

Atunci, Moș Crăciun se supuse de bună voie unui regim nemilos: suc de castraveți, de papaia (și de mamaia) dimineăta, piure de tofu la prânz, supă cu fidea seara. Knif și Renkurb, care reparaseră rețeaua electrică din casă, comandau toate astea prin Internet: alimentele erau parașutate, după patruzeci și opt de ore, deasupra cabanei. Sosurile, smântână, dulciurile, ciocolata și, mai ales, alcoolul erau interzise.

„Nici măcar în vis”, spuneau ei. Toate sticlele de vin, de lichior, de băuturi aperitive au fost sparte cu ciocanul, iar conținutul lor împrăștiat pe zăpadă. A fost un sevrăj îngrozitor, o nouă perioadă de chinuri. Noaptea, Moș Crăciun visa savarine cu rom, fursecuri, sos caramel și vin nou de Beaujolais. Pentru ca să-și poată îndura chinurile, a trebuit să fie legat de pat.

— O trufă. O bombonică mititică, altfel mor!

— Nu!

— În nume le lui Dumnezeu milostivul și al tuturor sfinților lui, dați-mi doar o nuga, un Carambar⁽¹⁶⁾!

— NUUU!

— În numele lui Allah și al lui Mahomed, profetul lui, un corn de gazelă, o bucățică de raliat.

— Nexam!

— În numele lui Moise, al lui Avram și al lui Iacob, doar un bob de mac, o bucățică de ștrudel sau de plăcintă cu brânză.

— Canci!

— În numele lui Bahus și al lui Dionisos. Doar o picătură de zaibăr, un păhărel de molan, PLEASE!

— Nici gând.

Knif și Renkurb rămăseseră inflexibili; fermitatea unuia îl molipsea și pe celălalt, iar această lipsă de compasiune îl răni pe Moș. De ce se căzneau atâta să-i distrugă viața? Îi urî pentru că abuzau de puterea lor. Gomoșiiăștia îl tratau

chiar ca pe un *schmuk* (cretin, în limba idiș). Las că s-o întoarce ea, roata, într-o zi.

În sfârșit, ultima etapă a recăpătării formei: antrenorii își puseră învățăcelul să facă gimnastică. Salonul fu transformat în sală de sport, cu covor de cauciuc, greutăți și haltere, coardă cu noduri, bicicletă de apartament cu afișaj electronic, cal cu mânere. Moșul își începea ziua cu o serie de exerciții obligatorii de extensie, elongație, suplețe. Apoi, urma ședința de aerobic propriu-zisă, pe muzică interpretată de ABBA, Kool and the Gang, Aretha Franklin, Otis Redding, Donna Summer, Diana Ross, Marvin Gaye și alte grupuri funk și disco. Ar fi trebuit să-l vedeți pe Moș Crăciun zburdând și cântând cât îl ținea gura *Love to Love You Baby*, *Sexual Healing*, *Upside Down*: era o dulceață, așa cum se băteau cu grația aia a oamenilor durduii și cu un simț al ritmului care îi uluia pe profesori. Își lucra fesierii, dorsalii, abdominalii, în serii de câte două sute, cu respirație dinamică. La fiecare ședință, Moș Crăciun își uda learcă tee-shirt-ul. Renii îl priveau pe fereastra deschisă – încăperea devenea, la iuțea, o etuvă – și țineau cadența cu copitele. Ce frumos ansamblu, acest trio: doi atleți în combinezon mulat pe corp, încadrând – într-un tempo îndrăcit – un grăsan scund și hiperactiv, ca două felii lungi, de franzelă, puse peste un cârnat zurliu! În fiecare seară, Knif și Renkurb îl palpau, pe rând, pe bătrânul întins pe o masă de masaj, ca să-i mlădieze coloana vertebrală. Și, în fiecare seară, Knif îl zorea pe Renkurb:

— Trebuie să-i spunem adevărul: că suntem trimiși de ONU ca să-l salvăm.

— Mai încolo, mai încolo, răspundea Renkurb, fiecare lucru la timpul lui.

Dar, cu cât trecea timpul, cu atât le venea mai greu să-i mărturisească adevărul.

BĂTRÂNUL LEU DEVINE IARĂȘI PARALEU

După două săptămâni de antrenament intensiv, Knif și Renkurb comandară pentru elevul lor un costum mulat pe corp, care îi lăsa umerii și brațele libere: cu bandana pe frunte și cu cerclu de argint în ureche, Moș Crăciun se strofoca în fiecare dimineață, cu frenezie, lăsându-și antrenorii lași. Să vezi drăcia dracului: hodorogului îi ieșeau flăcări pe nări, căzătura deborda de energie! Pușlamaua bătrână le dăduse ceva de furcă, însă ei credeau că îl puseseră pe linia de plutire. Mare eroare! În aceste zile, se produsese o metamorfoză sau, mai bine zis, un miracol. Din propriile resurse și din secole întregi de dus greul, Moș Crăciun dobândi o forță înzecită. El se schimbă întru totul, dovedind o vitalitate care îi stupefia pe duetști.

Și, pe nebăgate de seamă, raportul de forțe se inversă. Moșul pierduse douăzeci de kile, își fasonase niște mușchi prelungi, niște bicepși frumoși, iar barba – pe care și-o îngrijea cu ulei de migdale dulci – îi era strânsă, acum, într-un catogan^[12] nepalez. Zburda fredonând, sărea peste mese, jongla cu farfuriile, aruncându-le ca pe niște discuri, se parfuma, se schimba de haine dimineața și seara. La cinci sute de ani, își regăsise bucuria de a trăi, se împăcase cu trupul și cu condiția sa. Își provoca cei doi amici la întreceri de snow-mobile, îi lua în plimbări lungi, în care făceau schi de fond, cobora pantele nebun de plăcere, în timp ce aceștia se căzneau din greu să-l urmeze.

Pe Knif și pe Renkurb începeau să-i lase balamalele. Pungașul cu ciucure de lână îi secătuia. Slăbeau: fiind subțiri, de felul lor, acum ajunseseră în așa hal, că puteai să le numeri coastele. Crezuseră că readuc la viață un pilangiu depresiv și, când acolo, îndurau dinamismul unui tip de cinci ori centenar, care îi hăituia zi și noapte, îi arunca într-un vârtej de activități fără sfârșit. Cădeau din picioare de oboseală, dar ordinele primite erau categorice: trebuiau să reziste până la capăt. Într-o zi, Moșul prinse mișcarea. Nu putea dormi – era lună plină – așa că ieși din camera lui, ca să bea un pahar cu apă, și îl surprinse pe Knif în toiul conversației, prin satelit, cu secretarul general al ONU. Vorbeau despre el, și încă în ce termeni elogioși! „Subiectul” – așa îl numeau – făcea progrese vertiginoase. Înțelese totul. Până atunci, nu văzuse în cei doi călători decât niște tipi de treabă, doi originali puțin cam „mână de fier”, care se făceau luntre și punte ca să-l ajute. De fapt,

veniseră anume pentru el, delegați de cele mai înalte instanțe ale planetei. Întreaga lume conspira, de luni de zile, pentru a-l face să se întoarcă. Iritarea lui Renkurb nu era altceva decât teama de a nu reuși. Chestia asta îl făcu să se simtă în al nouălea cer. Se aruncă de gâtul celor doi tineri, îi răsturnă sub greutatea lui și zbieră:

— De ce nu mi-ați spus mai demult, gașcă de aiuriți?

Înspăimântați, Knif și Renkurb bâiguiră:

— Așteptam momentul potrivit, ne era teamă că încă nu sunteți pregătit!

— Nu sunt pregătit?! se zborși Moșul. Ba sunt arhipregătit, tolomacule, clocotesc, fac spume. Ei, fiți-ar să-ți fie de nătăfleată de cățelandru nătăntol!

Și, într-un mare elan de bucurie, sparse cu muchia palmei, ca un karatist încercat, trei vase de flori din bachelită, două teancuri de farfurii din gresie, un fotoliu din pin de Alep, precum și un vechi pian Steinway, scoțând ceea ce avea să devină celebrul său strigăt de adunare: *Yalah* („haidem”, în arabă). Uau! Ce fiară, Moș Crăciun ăsta, ce matahală colosală! Mulțumită flotărilor și greutateilor de fontă pe care le ridica devenise foarte, foarte forțos; la drept vorbind, era o huidumă cu fizicul unui luptător de catch și umeri supradezvoltați. Knif și Renkurb erau cam speriați, dar, de data asta, izbândiseră: orice s-ar fi întâmplat, anul următor, la 24 decembrie, Moșul avea să se achite de sarcină. Murea de nerăbdare și, cu emfaza excesivă care îl caracterizează, se ruga de ei, în genunchi, aproape plângând:

— Ajutați-mă să devin iarăși cel care am fost. Vă rog în numele lui Iisus, al lui Vishnu, al lui Mahomed și al lui Ron Hubbard^[18]. Iubesc Crăciunul, iubesc copiii, vreau să mă dorească din nou.

Knif și Renkurb, care înghițeau litri de cafea (și, uneori, pastile de amfetamine) pentru a se putea ține după nepotolitul Matusalem, trimiseră de îndată un mesaj la Națiunile Unite: *We did it* („am reușit”, în franceză). Acum, puteau să recurgă la metode forte: Moșul devenea, oficial, obiectul și ostaticul lor. El semna un document prin care se lăsa, cu trup și suflet, în mâinile lor. Dar ceru să se adauge o clauză: Knif și Renkurb rămâneau la dispoziția lui, zi și noapte, până la încheierea mandatului lor. Din dificil, programul zilnic deveni crunt. Asta nu mai era susținere pedagogică, ci tortură. Knif și Renkurb – și primul nu mai avea de ce să-l invidieze pe al doilea, în materie de disciplină – se arătară nemiloși: mai rău decât niște majuri! Moșul, în picioare de la ora 5, trebuia să-și facă patul și să-și

aranjeze camera până la ora 6; după o gustare rapidă și un cocteil de vitamine (în care Knif și Renkurb îi adăugau, fără știrea lui, o doză forte de steroizi și de testosteron), făcea mișcare două ore, fără pauză, jumătate din timp stretching, jumătate sport de luptă. La ora 8, curs de bune maniere: învăța să mănânce cu gura închisă, să nu se scobească în nas – și nici prin alte părți – în public, să evite zgomotele necuviincioase, să lase doamnele să treacă înainte, să-și sufle nasul folosind un Kleenex și nu degetele, să nu scuipe pe jos, pe scurt, noțiunile elementare ale vieții în societate. După care, urma trierea corespondenței și răspunsurile adecvate. (În realitate, Knif și Renkurb îl înconjuraseră pe Moș Crăciun cu un adevărat cordon sanitar și blocau scrisorile prea personale; de exemplu, Roger Roger îi expediasă mai multe epistole, care îi fuseseră returnate cu indicația: „Necunoscut la această adresă”. Cât despre Emma, care propusese crearea unor Brigăzi Internaționale de copii, pentru a-l ajuta pe Moș, primise răspunsul că Moș Crăciun nu dorea să dea curs propunerii.) La amiază, un prânz frugal, apoi verificarea calității jucăriilor care veneau din cele patru colțuri ale lumii. Poate că nu știați, dar Moș Crăciun are întreprinderi cam pe toată fața pământului. Până acum, gestiunea acestora fusese încredințată unor directori prea puțin scrupuloși, care îl trăgeau pe sfoară și care își plăteau prost angajații. Knif și Renkurb, ca niște afaceriști riguroși ce erau, făcuseră ordine în această bulibășeală. Produsele defecte fură distruse, cadrele de conducere și directorii vinovați de rezultatele proaste fură concediați și toate salariile fură micșorate cu 20%. Moș Crăciun descoperi, uluit, logica industrială. Preceptorii săi foloseau, în discuțiile cu el, niște cuvinte de care n-auzise de când era: restructurare, marketing, flux susținut, valoare adăugată. Adicătelea, ce erau alea? Uneori, protesta cu timiditate:

— Dar eu nu lucrez în domeniul comerțului, eu lucrez în branșa darului, a abundenței.

— Pentru a dăru, i-o întorceau Knif și Renkurb într-un glas, trebuie mai întâi să posezi. Caritatea este luxul celor bogați. Fii prosper și îți vei putea oferi luxul de a fi generos.

— Da, dar...

— Fără niciun dar! La colț! Și două ore de gândire pozitivă, ca să te înveți minte, tunau tiranii lui.

Moș Crăciun se supunea, convins că din această sclavie avea să tragă niște foloase incomparabile. Dar, în sinea lui, se gândea: „Las că o să mi-o plățiți voi, voinicoșilor, pe mine nu mă tratează nimeni ca pe o vechitură de șosetă!” Se

simțea singur și se mira că Roger Roger și Emma nu dădeau niciun semn de viață. Patronii lui îl obligau să semneze în fiecare zi contracte, sub controlul unor cabinete de avocatură anglo-saxone. Se terminase cu metodele artizanale din trecut. Acum, se punea problema de a raționaliza și maximaliza. Ce conta că Moșul era de pe vremea vechiului regim – își făcuse apariția prin anul 1500, în sătucul Kirschenheim (Alsacia 89002) – dacă, de acum, devenise un adevărat as în drept comercial, bilanțuri financiare, *profit warnings*^[19], *business angels*^[20], *junk bonds*^[21]. În câteva săptămâni, trecuse de la stadiul de mic comerciant la cel de conducător al unei mari societăți multinaționale, care era cotate la Bursă. Când Knif și Renkurb îl anunțară:

— Imaginea ta îți aparține, trebuie s-o vinzi foarte scump.

El răspunse:

— OK, boss (făcuse progrese și la engleză).

Își tipări o serie de portrete într-un tiraj de cincizeci de milioane de exemplare: ca bebeluș, într-un cuib de barză (era bărbos încă de pe atunci), ca adolescent, la curtea Marelui Mogul (ce cald îi mai fusese la Delhi, cu mantia aia îmblănită!), la Versailles, pe lângă regele Ludovic al XVI-lea, în 1789 (amintire cam tulbure, majestatea sa nu mai știa unde-i este capul), în tranșee, în 1916 (ce tămbălăul), în camping, în 1936 (se pricopsise cu o insolație strașnică).

— Da' la drepturile derivate și la merchandising^[22] te-ai gândit? bombăneau torționarii lui.

— Merchandisingu', păi sigur, merchandisingu', unde mi-o fi fost mintea? De acum, avea să încaseze procente de la fiecare portchei, de la fiecare timbru, de la fiecare afiș care îl reprezenta. Își brevetă numele, patronimul și pseudonimul, ba chiar și culorile hainelor: roșu, alb, verde. Avocații lui aveau ordin să-i urmărească, pe tot globul, pe Moș Crăciunii care mișunau mai ales la Hong Kong și Bangkok, unde fuseseră fabricați în serie, pe un preț de nimic. Nimeni nu se putea folosi de vreun atribut de-al lui fără să plătească o taxă. El își număra iar și iar părăluțele: aduceți încoace biștarii, mangoții, lovelele, marafeții, mălaiul, aduceți încoace pițulele și pipițele! Și, când o celebră marcă de băuturi răcoritoare îi propuse să-l sponsorizeze sub sloganul: „Moș Crăciun cu barba albă vrea o Cola, ca s-o soarbă”, el o răscumpără imediat și și-o însuși.

Bun! În lături, voi, ademenitori, raiders^[23], corupători! Banii intrau într-un *hedge fund*^[24], „Moșu'-cu-Bățu' Incorporated, cu sedii în Lichtenstein și în Insulele Cayman.

MAJESTATEA SA MĂRINIMOASĂ

Uneori, zăpăcit de ritmul existenței sale, bătrânul își mărturisea o îndoială:

— Dar, dacă o să mi se spună că eu sunt doar alibiul sentimental al sistemului economic dominant, ce răspund?

— Ai să răspunzi: da, și?

— Da, și? Bună replică. O s-o învăț pe dinafară.

De acum, elevul își depășea profesorii, se adapta la metodele lor, îi uimea cu imaginația lui de întreprinzător. Dacă ar fi știut el, înainte, că, fiind Moș Crăciun, nu ești mai puțin om, și încă unul de afaceri, că poți genera profit oferind cadouri, bine ar mai fi trăit. Încântătorul foșnet al hârtiei de împachetat cadouri îi lipsea tare mult. I se făceau sute de propuneri de interviuri, filtrate cu grijă de Knif și Renkurb. Ei îi sugerară să accepte una și numai una, la unul dintre cele mai cunoscute posturi de radio americane. Fără televiziune, pentru moment. Conversația avu loc la telefon:

— Moș Crăciune, v-ați schimbat?

— Da, și?

— Explicați-ne în ce privință.

— Da. Și?

— Ce vreți să spuneți?

— Da. Și?

Dialogul se încheie brusc, dar greșeala îi fu imputată ziaristului, care fu concediat pe loc și trebui să-și ceară scuze, în direct, de la toată lumea, pentru incompetența lui.

Un fotograf neozeelandez, autorizat, de asemenea, să vină și să-l fotografieze pe noul Moș Crăciun, ateriză cu elicopterul la cabana acestuia, în toiul unui viscol, și rămase încântat de noul look al tăietorului de lemne body-buildat⁽²⁵⁾, cu chip bronzat, cu mușchi voluminoși, cu abdominali ca tabletele de ciocolată. Boșorogul sclerosat se transformase într-un sachem⁽²⁶⁾ sexy. Credeți sau nu, dar până și părul îi crescuse la loc. Fără creme, fără loțiuni, fără injecții. Doar prin forța propriei voințe. Un puf frumos, alb ca zăpada, îi aureola țeasta, armonizându-se cu barba lui leonină. Fotografiile făcură înconjurul lumii și electrizară micul popor de pușlamale. Emma și Roger Roger se felicitară, văzându-și vechiul prieten în plină formă, deși se mirau de tăcerea lui.

În clipele sale litere (pramatia abia dacă ațipea), Moș Crăciun compunea cântece, care deveniră de îndată hituri pe patru continente.

Printre cele mai cunoscute era, spre exemplu, acesta:

Namasté⁽²⁷⁾, Salam⁽²⁸⁾, Grüss Got⁽²⁹⁾!

Vă salut și cușma-mi scot,

Eu mi-s Moș Crăciun.

Am un haz nebun,

Sunt mai faimos

Decât Hristos,

Mai simpatic

Decât Buddha cel apatic,

Mai zgubilitic

Decât Vișnu, zeul indic,

Pe spinare v-o trag

Cu-al lui Moi se toiaș,

Sunt mai profet

Decât Mahomet,

Mă strecur pe coș

Ca un cocoloș,

Am mâncat carne de leu,

Să răsfăț puști cu tupeu,

Am mâncat și căprioare,

Să le răsfăț pe don 'șoare.

Refren

Moș Crăciun este amic cu oricare ghibirdic

Moș Crăciun este amică cu orice ghibirdică.

Până la 24 decembrie mai erau cincisprezece zile. Cadourile, gata pregătite, împachetate și legate cu funde minunate de mătase, erau înecate într-o cascadă nebună de zorzoane și culori. Anul ăsta, mucoșii n-aveau de ce se plânge. Renii, dopați de energia ambiantă, se puseseră, și ei, pe dănțuială. Și, deși varietatea lor de mișcări era redusă, ei executau pe întinderile de zăpadă figuri grațioase și ceruseră fiecare câte un microfon. Veselie și ritm înainte de toate! Cât despre Knif și Renkurb, se topeau pe picioare. Moșul, băgat în priză chiar de când se trezea, umflat cu ghimbir și cu magneziu, îi silea, acum, să sară în fiecare zi cu parașuta (ONU le pusese la dispoziție un hidroavion) și să facă ședințe de supraviețuire sub gheață. Dimineața, îi deștepta tunând:

Sus. Nu mai dormiți,

Diavoli prăpădiți!

Marș la toaletă,

Pui de mazăre!

Raporturile se inversaseră: el devenise patronul, iar ei subalternii. Din boccegiul de o curățenie îndoielnică, din amărătul care căra în cârcă o droaie de jucărele de lemn și fierătanii, nu mai rămăsese nimic. În locul lui se născuse o brută hig-tech, umflată cu anabolizante, hiperforțoasă, și care întinerise pe puțin cu patruzeci de ani (ceea ce însemna că avea totuși patru sute șaizeci de ani). Fără să vrea, se răzbuna, cu insolenta lui sănătate, pentru afronturile îndurate; iar persecutorii săi, plini de ticuri, de eczeme, de ulcere, nu visau decât să scape de extravagantul lor client.

Doamne, cum îi mai chinui în ultima săptămână! Socotindu-i puțin cam fleșcăiți, îi obligă să facă o repetiție a nopții de Crăciun, împreună cu el. Ei erau copiii așezați în jurul mesei, iar el sărea pe un scaun, învărtind aprig o spadă imaginară și zbierând *Yalah, yalah*, îi strângea la piept de-i înăbușea, îi îneca sub o avalanșă de daruri care îi doboră. După care, îi obliga să-și deschidă pachetele, în timp ce-i cronometra: dacă depășeau cu câteva secunde timpul acordat, îi croia peste degete cu o linie de fier. Dacă întârzierile se repetau, Moș Crăciun le aplica un întreg sistem de pedepse, care mergeau de la încuierea lor într-un dulap până la scoaterea afară, în zăpadă, numai cu slipul pe ei, la minus treizeci de grade. Sau chiar până la confiscarea căștilor, astfel încât nu mai puteau comunica unul cu celălalt. Când dădu, întâmplător, peste scrisorile pe care i le ascunseseră, văzu roșu în fața ochilor și le tăbăci fundurile de zece ori la rând. Când îl înfuriau, îi fugărea cu un cuțit cât toate zilele și striga: „O să vă toc mărunț și o să vă pun la sare, bandă de fleoarte”. Moșul devenise atât de robust, încât nu l-ar fi putut dovedi nici măcar unindu-și amândoi puterile. Și când te gândești că, doar cu câteva săptămâni în urmă, ar fi putut să-l dărâme cu un bobârnac! Cei doi antrenori se stingeau văzând cu ochii. Într-o seară, Moșul îi convocă în camera lui (noapte, zi, îi chema cu un șuiert strident). Cu un redutabil rictus întipărit pe față, el îi anunță că, din acel moment, vor fi obligați să-i spună „Regele Crăciun”. Ei consimțiră fără să clipească și începură să-i tragă cu „Majestatea Voastră Mărinimoasă” în sus, „Majestatea Voastră Mărinimoasă” în jos. Dacă, din nefericire, o scrânteau, îi cadrisea cu un zvast usturător. La Națiunile Unite, acest nou titlu fu adoptat cu majoritate absolută. Pentru copii, că-i ziceau Moș, că-i ziceau Rege, era totuna. Țâncii guralivi, ștregarii bășcălioși îl adorau deja. Fiind atât de răsfățat de plozi, Moș Crăciun devenise el

însuși cel mai rău dintre cei mai răi puști drăcoși. În loc de lucruri, el voia, de acum, să le ofere altceva: vrajă, minuni, năzbâtii. Hoardele de ștregari îl salutau ca pe unul de-al lor. Moșul recucerise pușlamalele în fustițe și pantaloni scurți.

GLORIE ȘI BUNĂTATE

În dimineața de 23, ajunși la capătul puterilor, după o ultimă curățenie din podul și până în pivnița casei, Knif și Renkurb fură evacuați cu elicopterul la un spital din Helsinki și internați la Terapie Intensivă. Moșul nu se despărți de ei înainte de a-i îmbrățișa din răsuperi:

— Adio, tovarăși din zilele grele, pe curând, în vremuri mai bune.

Moșul nici că putea grăi adevăr mai adevărat. Se simțea în mare formă. În câteva luni, prinsese gustul luxului: îi era bine cu apă caldă, capuccino și pâine prăjită. Devenise de o cochetărie nebună: uneori, își machia ochii, pentru a-și face o privire mai adâncă, se schimba de mai multe ori pe zi, manifesta un gust nemăsurat de mare pentru stofele prețioase și pentru bijuterii. Își comandase mai multe cufere mari, de acaju, care puteau cuprinde până la șase costume fiecare.

O escortă de treizeci de spiriduși, îmbrăcați în costume croite special pentru ei de un mare croitor, îl urmau într-o altă sanie, pentru a-i căra bagajul pe durata celor patruzeci și opt de ore de serviciu. Moșul își crease propriul serviciu poștal, Santa Express, ale cărui avioane, împodobite cu efigia sa, cutreierau pământul de săptămâni întregi. De asemenea, pusese pe picioare o fundație prin intermediul căreia desfăcea, în folosul copiilor nevoiași, jucăriile date la rebut. Pe cartea de vizită își adăugase: „Filantrop”.

Descoperise, cu încântare, că numele lui, în engleză și germană, „Santa”, era anagrama lui „Satan”. Prin urmare, avea în el ceva diabolic! Atunci, ordonă să nu i se mai pună la picioarele bradului paharul ăla de lapte insipid, însoțit de un biscuit fad: de acum, voia votcă sau, la nevoie, scotch. Orice contravenient urma să fie penalizat cu un cadou de pe listă! Uite-așa!

Își începu turneul cu Rusia, Scandinavia și Europa Centrală. Avea o sanie nouă, cu profil aerodinamic, interior capitonat și cușetă dublă, iar forța de propulsie dezvoltată de reactorul dublu era egală cu cea a unui supersonic. Renii nu mai aveau nimic de făcut. Îi păstrase doar ca decor, așa că animalele se mărgineau să pedaleze în gol. De inovat, e puțin spus că inovase: își personalizase serviciul, și adresa fiecăruia o mică felicitare. Asta era o corvoadă în plus, dar ținea neapărat la ea. Pudrat, dichisit, purtându-și impecabil uniformă roșie (cele mai mari case de modă franțuzești și

italienești se asociaseră ca să i-o confecționeze), frumos ca un liftier, cu ochelari de soare pe nas zi și noapte, cu noua lui tolă ergonomică plasată în mod egal, pe burtă și pe spate, pentru a evita torsiunile și curburile, cobora în rapel pe hornuri, sărea în mijlocul dormitoarelor, îi trăgea pe copii jos din pat, îi lua pe genunchi și își înșira brașoavele: „Salut, smiorcăiților, frecangiilor, scobitorilor de nasuri și de funduri, mozolitorilor de degete și de acadele, eu sunt Crăciun, suveranul vostru, și am tolba doldora, serviți-vă! Berechet nelimitat!”

Vechiul Moș Crăciun era discret, păsea în vârful picioarelor și bea apă plată; cel nou îți cădea pe cap cu surle și trâmbițe, rânjea când îl căutai, trâncănea într-un jargon internațional, de adunătură. Era un corsar, care lua cu asalt grădinițele și creșele. Plodărima înnebunită își disputa favorurile lui, urla de bucurie de fiecare dată când îi azvârlea brațe pline de jucării. Căci, de acum, efectua o dublă distribuție: mai întâi, cadourile personalizate și, apoi, un supliment de obiecte pescuite din tolă și aruncate la grămadă. Generozitate și abundență. Din Patagonia și până în strâmtoarea Bering, în noaptea asta nu dormea niciun mucos, nu era unul care să nu fi voit s-o contemple, s-o atingă, s-o audă pe Alteța Sa Mărinimoasă. Nu era unul care să se fi putut sustrage uluitoarei sale dărnicii: dacă un copilaș, mirosind că vine zăvera, se îndepărta tiptil de pomul de Crăciun al familiei, Moșul îl înhăța de guler, îi trântea darul în brațe și îi cânta pe un ton sepulcral:

— Bucură-te, caramba! E un ordin.

Dacă mititelul plângea, Moșul se zborșea:

— Mă mai calci mult pe *glaouis*? (În arabă, acea parte a anatomiei masculine unde sunt stocați, în învelișul lor de piele, gameții masculini.)

Ce artist! Revărsa asupra tuturor un gheizer de minuni. Și ce simț al regiei, al dramaturgiei! După ce îl ferecea pe fiecare, mai presus de speranțele sale, după ce dădea bogatului, ca și săracului, executa niște mici pași de dans, o serie de salturi grațioase, apoi se făcea nevăzut pe fereastră, dar nu înainte de a intona un cântecel:

*Ciao, micuții mei zgâmboi,
E târziu, plec de la voi
Tre' s-o șterg domol-domol
Am ciocnire la Paimpol
Tre' să zbor fără popas
Tocmai pân' la Caracas
Vă strâng laba chiar acuș*

*Îmi iau valea-n Hindu Kush,
Vă salut pe toți, grămadă,
Rendez-vous la colț de stradă.*

Astfel că a doua zi nu exista nici un drăcușor, nici o fetiță care să nu zică: „L-am văzut pe Regele Crăciun, ăla adevărat, a vorbit cu mine și m-a pupat”. Moșul se producea fără gărzi de corp, fără protecție care să-l urmărească îndeaproape: îi plăcea contactul nemijlocit cu găștile de pușlamale, care răcneau cât puteau. Ai fi zis că era dotat cu darul ubicuității: era peste tot în același timp. În două zile, nu dădu mai puțin de trei miliarde cinci sute șaptezeci și șapte de milioane de pupicuri pe obrajii copilașilor. Le număra el însuși, cu ajutorul unui aparat de înregistrare manual, iar rezultatul fu omologat în *Cartea Recordurilor*.

Dar plebiscitul hoardelor de copii nu-i era de ajuns: pe lângă mormoloci, simțea nevoia să cucerească mămicile, tăticii, unchii, mătușile, verii și bunicii. Așa că se năpusti ca un uragan, ca o vijelie de optimism, asupra omenirii. Ilar, răcnind, se prăvălea din cer, pe riff³⁰¹-uri de chitară, sculând toți vecinii cu tunetele de decibeli. Ce fiară! În jurul lui, totul bubuia, pulsa, swinga. Între două vizite, își pregătea în minibarul propriu câte un Cuba Libre, un Mojito sau un Mint Julep și fuma câte o Cohiba sau un Monte Cristo. Nu ajungea pe nicăieri fără să scoată strigăte, jumătate de Tarzan, jumătate de Zorro, care îi făceau pe toți, inclusiv pe bebeluși și pe canari, să cadă în transă. Apărea în toiul petrecerilor, sărea pe lustră, înhăța curcanul, îl înfuleca dintr-o înghițitură, scuipa oasele într-o farfurie, stropea mesenii cu șampanie, săruta femeile prezente și nu părăsea locul până nu scotea faimosul lui răcnet *Yalah* și până nu împărțea mici daruri și nimicuri, pentru ca să-i fie iertată purtarea. Și toți, dă-i și sărbătorește-l, dă-i și ridică-l în slăvi. Unii i se aruncau la picioare, încercau să-i pupe mâna, să-i smulgă un fir de păr de pe picioare, ca să-l țină amintire.

— Ah, nu! Fără chestii de-astea, cu mine! *Capisce?*

Și îi ridica, îi strângea la pieptul lui. Ce modestie! Moșul fabricase bomboane și caramele purtând efigia sa și acest slogan de un gust cam îndoielnic: „Moș Crăciun. Sugeți-l!”. Dar, oricât de prost i-ar fi fost gustul, i se ierta. Făcu și mai mult (sau și mai rău). Se invită la Sfântul Petru din Roma, coborî de pe vitraliile navei centrale (parcase pe Dom), în toiul liturghiei de la miezul nopții, salută cu un „Olé” tunător mulțimea reculeasă, se năpusti spre iesle, îl luă pe pruncul Iisus în brațe, dându-i deoparte pe Crai, pe măgar,

pe bou, pe îngerii, pe Maria și pe Iosif, și se urcă iar în sanie. Ce? Era nebun, l-a șutit pe Iisus? Nu, era doar o glumă, l-a dus doar să dea o raită prin preajmă. Copilul a fost încântat. Na, vi l-am adus înapoi pe mieluşel, pe dolofan, pe şoşoiul divin! Și îl puse la loc, între taică-su și maică-sa, îl gâdilă, îl făcu să râdă în hohote, dădu fuga să-l pupe pe Papă, care moțăia și nu observase nimic, îi pupă pe obraz și pe cardinali, pe episcopi, pe preoți, pe arhierei, pe diaconi și pe arhidiaconi, pe paracliser și pe copiii din cor, dădu peste cap câteva şipuri de vin aflate pe altar, aruncă maiestuos niște teancuri de bancnote pentru biserică și plecă în ovațiile credincioșilor, care aplaudau de-și rupeau palmele, urcați în picioare pe bănci. Ai fi putut jura că împrăștiase gaz ilariant asupra adunării. Să înțeleagă cine poate, dar nimeni nu-i purtă pică, iar Vaticanul șterse totul cu buretele. El continuă să străbată latitudini și continente, stârnind pretutindeni aceeași adorație, aceeași isterie, care îi cuprindea pe toți, de la nou-născuți și până la bunici.

Moșul își dăduse întâlnire, în pivnițele unui luxos castel din Davos (Elveția), la 23⁴⁵ ora locală, cu Roger Roger și cu Emma, hoțul și fetița aflându-se în vacanță, în Alpi. Stăteau amândoi în fața căminului, sorbind un grog și deșertându-și, pe jos, buzunarele pline cu aur și bijuterii. Văzându-i cum își prețaluiau prada, Moș Crăciun se încruntă și bodogăni:

— Ce-i cu achiziția asta? Și ce face scorpia asta aici?

Emmei i se făcu frică și se ascunse în spatele botului.

— Moșule, exclamă acesta, cu un aer încurcat. Noi suntem Roger Roger și Emma. Nu ne recunoști? Ne-am întâlnit exact acum un an. Ce te-ai schimbat! Pari într-o formă de zile mari.

— Ah, gașcă de ciorditori, zise Moșul, arătând spre bijuterii. V-am prins cu mâța-n sac. (Și, întorcându-se spre hoț) Ai corupt biata copilă, ai inițiat-o în profesia ta infamă!

— Dar, Moș Crăciune...

— Niciun dar.

Și, cu un gest larg, teatral, Moșul își dădu deoparte mantia, lăsând să se vadă un buzunar interior, de unde ieșeau gâturile unei duzini de sticle.

— Coca, gin, scotch, bourbon, white-spirit? Vezi doar că îmi aduc aminte de tine perfect, pilangioaico.

— Ce!? Nu mă cerți?

— Nu, că o să mă jenez. Ai să-mi copiezi de o sută de ori, de la dreapta la stânga și invers: lingavii iepuroi laponi leorbăie ca niște lotri, pomponul meu lactat. Haide, imediat executarea!

— Ești bizar, Moș Crăciune, nu te mai recunosc.

— Și eu sunt uimit, sunt surprins de mine însumi, în fiecare clipă.

— Nu mai ești bolnav?

— Asta-i poveste veche. M-am schimbat, nu-i așa, hoțule?

— Categorie, și în bine.

— Hai, bate laba, hahaleră bătrână, *give me five*.

Moș Crăciun bătut cu palma în palma deschisă a lui Roger Roger, care făcuse la fel, își loviră pumnul unul de celălalt, apoi se cuprinseseră într-o nesfârșită îmbrățișare.

— Moș Crăciune, continuă Roger Roger, pe jumătate sufocat, aș vrea totuși să-ți spun povestea cu de-amănuntul.

— Dă-i drumul, fârtate, te ascult.

— Ei bine, după prima noastră întrevedere, de acum un an, cuprins de remușcări, m-am întors s-o caut pe Emma.

— Formidabil!

— Nu voiam să rămână cu o impresie urâtă. Se plictisea atât de rău în mijlocul familiei!

— Formidabil!

— Am făcut un târg cu ea: ziua rămânea cu părinții; noaptea, o luam în expedițiile mele. Mi-a devenit asistentă.

— Formidabil!

— Se descurcă foarte bine. Cum este micuță, se strecoară peste tot.

— Formidabil! Și, aici, la o mie opt sute de metri altitudine, ce faceți?

— Ei bine, aici voiam să ajung: am reușit să fiu angajat, ca preceptor, de părinții ei. Le inspir deplină încredere. Mă adoră, taică-su vrea să mă ia ca asociat în dugheana lui. Acum, au venit la schi; stau într-un hotel din oraș.

— Bravo, prieteni, bravo, continuați. În orice caz, n-am să uit niciodată că m-ați susținut în clipele de restriște, deși abia mă cunoșteți.

Și, legănându-se ca un plantigrad afectuos, Moș Crăciun îi strânse la piept de le trosniră oasele, de la occiput până la degetul mare a picior, trecând prin maxilare și metacarpiene. Roger Roger și Emma rămaseră năuci, aproape traumatizați de această bună dispoziție devastatoare.

A doua zi, statură la povești cu părinții Emmei. Părinții îi invidiară pentru întâlnirea cu Moș Crăciun, iar Emma se gândi că, în sfârșit, se înțelegea tot mai bine cu maică-sa și cu taică-su (singurul om capabil să descopere praf într-un hotel elvețian de patru stele, ceea ce îl făcea demn de statutul unui detectiv privat).

Turneul lui Moș Crăciun se încheie așa cum începuse, în triumf și strălucire.

Numeroase țări, ca Israelul, Mongolia Exterioară, Zimbabwe, Bhoutan, cucerite de prestațiile lui, îl chemaseră deja pe linia directă, depunându-și candidatura pentru a-l primi în anul următor.

— Nicio problemă, sunați-i pe avocații mei. Două contracte de cinci sute de pagini fiecare, un avans plătit la semnare, și vă asigur de serviciile mele, cu condiția ca primirea să fie călduroasă, vinul bun și hrana generoasă.

Popoarele de toate credințele și de toate originile îl cereau pe Moș Crăciun: era omul cel mai popular de pe fața pământului. El nu semna doar niște tratate, el cerea jurăminte de credință: cei care îl chemau trebuiau să-l recunoască drept unic dispensator, Moș Suprem. Gloria sa nu suporta nici cea mai mică eclipsă, el se dorea astrul necontestat al acestei planete. Totuși, în toiul nemaipomenitului său succes, ceva continua să-i lipsească și el nu izbutea să-și dea seama ce. Dar, într-o periferie din Buenos Aires, avu o intuiție, când văzu fericirea unei tinere perechi și a celor doi copii ai săi, care își desfășeau cadourile. Fu tulburat de mama, Magdalena, o brunetă drăguță, de douăzeci și opt de ani, cu ochi negri și buze frumos conturate, care, în cămașă de noapte, se aplecase ca să le arate băieților cum să-și monteze jocul de construcții. Moșul rămase ca trăsnet, cu ochii cât cepele. Imediat, își luă celularul și-i sună pe Knif și pe Renkurb, care se refăceau încetișor, într-un spital finlandez.

— Hei, copii, dormeați în sala de reanimare? V-am trezit din comă? Pentru viteji nu există oră. Trebuie să vă fac o comunicare importantă. În clipa de față, sunt în Argentina și tocmai am fost cuprins de emoție în fața unei tinere persoane. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Absolut deloc, bâigui Knif.

— Da voi v-ați prostit de tot?

— Da...

— Da și mai ce?

— Da, Maiestatea Voastră cu Pompon, Înălțimea Voastră Sublimă, Oceanul Vostru de Fantezie.

— Foarte bine. Prin urmare, trebuie să vă luminez creierele alea încețosate. Repet: am văzut o femeie care m-a tulburat nespus. V-ați prins?

— Nu, deloc.

— Asta înseamnă, tăntălăi proști ca noaptea ce sunteți, că, sătul de cinci secole de abțință afectivă, mi-ar plăcea să

țin în brațe o Băbuță Crăciuniță, de îndată ce mă întorc acasă. Drăgăleli, giugiuleli, liru-liru, alea-alea... Merit din plin, credeți-mă.

— Ce?

— M-ați înțeles perfect: este opt dimineața, ora locală; o vreau la zece seara, ora europeană. Să n-aibă mai puțin de douăzeci de ani, dar nici mai mult de douăzeci și patru. Brună, blondă, neagră, albă, nu contează, vreau să-mi primesc și eu darul de Crăciun.

— Dar, Maiestatea Voastră cu Pompon...

— Niciun dar și dați-i bice! Vă sculați din morți, vă mișcați hoitul și băgați mare!

— Da, dar...

— Ce dar?

— Angajamentul nostru a luat sfârșit. Noi nu vă mai datorăm nimic. Suntem în Europa, pe data de 25 decembrie, ora două după-amiază: nu uitați decalajul orar.

— Tocmai, Knif! Era să uit de vestea bună pe care o am pentru voi. Doamne Sfinte, e de groază cât sunt de zăpăcit; trebuie să fie de vina emoția. Adineauri, am vorbit la telefon cu boss-ul vostru, secretarul general al Națiunilor Unite: v-a transferat la mine. Consiliul de Securitate tocmai a votat o rezoluție extraordinară în acest sens. Veți primi o remunerație egală cu salariul vostru anterior, plus un bonus: un pachet de acțiuni și asigurare medicală gratuită. Sunteți ai mei, numai și numai ai mei: mâncărică bună, cu sos, serviciu personalizat și masaje pe viață. Nu e o chestie genială? Nu uitați: eu am toate drepturile, voi n-aveți decât obligații. (Da, știu, Moș Crăciun depășea limitele.)

La celălalt capăt al firului, Knif și Renkurb intraseră iarăși în comă. Atunci, Moș Crăciun izbucni într-un râs sălbatic, abisal, care cutremură zidurile orașului, sculă morții din groapă și năpârstocii din așternuturi (iar morții rânjeau, clănțănindu-și dinții). Până și limacșii, cărăbușii, furnicile fură apucați de un acces de ilaritate, ceea ce e lucru rar, cred că sunteți de acord. Trebuie să te bucuri de ceva influență, ca să poți face moluștele, dipterele și coleopterele să râdă!

În timp ce se întorcea acasă, cu sonorul dat la maximum, Moșul se făcea gigea și se dădea cu deodorante, gata să-și întâlnească invitata, o tânără franțuzoaică din Gif-sur-Ivette^[31], recrutată în ultima clipă. Era nebun de neliniște la gândul că, în curând, va da ochii cu misterul misterelor, emoționat ca un adolescent la prima lui întâlnire (și chiar că era prima lui întâlnire). De altfel, descoperind, la cinci sute de ani trecuți, ceea ce băieții descoperă, în general, la

treisprezece sau paisprezece, cunosc toate simptomele pubertății, având parte până și de o puzderie de coșuri, care îi ieșiră pe față.

Ca să-și mai uite neliniștea, își făurea visuri himerice. Dorea, de exemplu, să hotărască el însuși, în fiecare an, prin fatwa^[32], meniul mesei din noaptea de Ajun, ca să se termine odată cu tirania buturugii de Crăciun^[33] și a curcanului; să extindă Crăciunul în rândul tuturor, mici sau mari, prunci sau bunici, în numele principiului „toată lumea are dreptul să creadă în mine până în ceasul morții”; să constituie un corp de asistente animatoare, Crăciunițe, care să-l însoțească peste tot în turnee; să înființeze o agenție de locație pentru aniversări, petreceri de copii, bar-mitzwah^[34], ramadan, circumcizii, anul nou chinezesc, newroz kurd^[35]. Avea tolba plină de proiecte!

Dar lucrurile nu se petrecură așa cum fusese prevăzut. Când Moșul ajunsese acasă, emoționat și istovit, în fața ușii îl aștepta Colette, o fetișcană care lucra, pe masă și casă, la Porkonen (Finlanda de Nord). Doamne, că drăgălașa mai era cu pistruii ăia ai ei, și cu obrajii îmbujorați de ger!

— Unde e copilul? întrebă ea.

— Copilul? Păi, eu sunt, de bună seamă.

Căci avusese loc o neînțelegere: Colette fusese recrutată pentru o seară de baby-sitting și nimic altceva. Knif și Renkurb o induseseră dinadins în eroare. De unde și situația stânjenitoare în care se pomenise.

— Da să faci baby-sitting nu-ți spune nimic? insistă Moșul, pe care, vezi bine, finețea nu-l dădea afară din casă.

— Dar sunteți bătrân!

— Bătrân? Nu: străvechi, ancestral, imemorial.

Și Moș Crăciun, care se credea irezistibil, începu să se învârtască, să execute un pas în doi, doi pași în trei, trei pași în patru. Colette îl privea năucită.

— Cred că ar fi mai bine să plec acasă, spuse ea, urcându-se în sania proprie.

— Nu, nu, rămâi! Te rog! Am să-ți arăt colecția mea de felicitări de Crăciun.

— Nu, mulțumesc. Zău, fără supărare!

HASTA LA VISTA^[36], BABY

Copii visători, care stați seara cu ochii pe pereți și nu puteți dormi: căscați-i bine în anumite nopți cu lună plină. Poate că veți vedea pe firmament un atelaj straniu tulind-o printre stele. Un domn fără vârstă, care trage dintr-un trabuc lung și râde în hohote, îmbrăcat cu geacă de piele neagră, pantaloni mulați, santiaguri^[37] galbene cu bleu și căciuliță sfârâind din pricina meteoriților, pilotează un vechiul supersonic, înconjurat de niște tinere în ținută de astronaut.

Ei da, l-ați recunoscut: este regele Crăciun, împăratul darurilor, gladiatorul hornurilor. Își ține renii acasă și nu-i scoate decât în perioada sărbătorilor. ONU i-a reînnoit mandatul pentru o perioadă de nouăzeci și nouă de ani și i-a dublat pensia, ceea ce, împreună cu portofoliul său bursier și cu veniturile întreprinderilor pe care le deține, îi asigură un mălai frumușel (Moșul se află pe locul zece în clasamentul marilor averi mondiale). Și-a construit o spațioasă cabană elvețiană, cu băi în marmură și cu un hol uriaș, în mijlocul căruia un brad gigantic adăpostește sub ramuri o iesle luminată zi și noapte. În ea, când apeși pe comutator, un Iisus de latex, în mărime naturală, plânge de-adevăratelea, măgarul rage, vaca mugește, cei Trei Crai sporovăie în latină, engleză, aramaică, ebraică, arabă, la alegere, în timp ce îngerii, acoperiți pudic, cântă la trompetă un oratoriu de Bach. Vreo treizeci de spiriduși, îmbrăcați în paji, asigură serviciul, supravegheați de un majordom pakistanez. Uneori, câte un renumit bucătar francez, escortat de ucenicii și calfele lui, îi desfată pe toți cei din casă, câteva zile la rând.

În timp ce voi moțâiți, Regele Crăciun joacă la Bursă, pe calculatorul lui. În câteva ore, pierde și câștigă mai mulți bani decât o să câștigați și o să pierdeți voi în toată viața voastră.

El e ăla care trece cu toată viteza pe deasupra caselor voastre, în sania lui superturbo, și aleargă de la surprise-party-uri la sindrofii. Cum nu s-a însurat nici până acum, umblă din petrecere în petrecere. Cu mutra lui rubicondă, cu talentul lui de povestitor, își încântă publicul: benchetuiește și joacă bingo în Santo-Domingo, pupă clondirul – să-i treacă buba – în Cuba, gâdilă dama de neam, la Amsterdam, precum și bona, la Barcelona. Apoi, se întoarce să hiberneze la el acasă, corcolit de oamenii săi buni la toate, Knif și Renkurb, devotați întru totul persoanei sale. El îi tratează ca pe copiii lui, ei îl venerază ca pe maestrul lor și continuă

să-și vorbească în căști. Dar Regele Crăciun nu este fericit: nu și-a găsit o Babă Crăciuniță. Emma și Roger Roger, instalați la el acasă, în regim complet (și-au deschis o școală de circ și organizează stagii de iglu), sunt preocupați să-i găsească o nevastă: Emma selecționează candidatele, destul de puține, la drept vorbind, iar Roger le examinează! Dar nu le iese niciodată răsuflarea: Regelui Crăciun nu-i plac candidatele propuse și le dorește pe cele care nu i-au fost propuse. Pe tinerele selecționate le supune unui test înfricoșător: trebuie să danseze cu el, succesiv, be-bop, foxtrot, salsa și mambo. Dar, chiar și rarele fete care trec examenul sunt concediate la iuteală, căci, până la urmă, se dovedesc a fi necorespunzătoare. Moșul deschide revistele de modă și spune, dând paginile:

— O vreau pe asta, o vreau pe asta.

— Femeile nu sunt niște jucării pe care să le iei cu japca, i-o întoarce Roger Roger.

— Vasăzică, încă nu știi că trebuie să le farmeci, să le faci să te placă, continuă Emma. Asta se cheamă a curta.

— Ah, nu, nu iarăși! Mi-ai mai ținut o dată predica asta, când a fost vorba de copii, bodogănește Moșul.

Este coleric, nervos, cască îngrozitor de zgomotos, are accese de râs nebun și nici măcar ședințele de aerobic nu mai reușesc să-l potolească. Când îl apucă pandaliile, îi hărțuiește pe Knif și pe Renkurb, îi chinuie, le smulge căștile, le bruiază frecvențele. Atunci, numai Emma are puterea de a-l domoli: se înfige în Moș, țipă la el să termine, îl ocărăște.

— Văd eu că succesul nu-ți face deloc bine. Ești insuportabil.

Apoi, îl liniștește, îl așază comod, pe un fotoliu, îi masează picioarele, îi toarnă un whisky (acum, el bea doar în cantități moderate) și îi fredonează un vechi cântec flamand. Dar asta nu mai e de ajuns.

Dragi copii, nu fiți îngrijorați. Nu contează că Regele Crăciun are spațiul lui VIP, rezervat la Ibiza, ca și la Saint Tropez, Roland Garros și Wimbledon; la 24 decembrie, anul următor, va fi la post: superb, strălucitor în mantia-i din blană de jder și vizon, cu degetele pline de pietre prețioase. Următoarea noapte de Ajun promite să fie genială, răsunătoare: Moș Crăciun o s-o facă lată.

Dar, vai! Se pare că mii de puștani, răvășiți de sărbătorile de anul trecut (unii sunt și acum în tratament cu tranchilizante), se gândesc să intre, încă din seara de 20 decembrie, în mișcarea de rezistență: se organizează filiere,

cei mici vor fi ascunși la țară, în beciuri, în grote, în buncăre aparținând armatei. Da, ați auzit bine: pușlamalele vor să spele putina, ca să se pună la adăpost de sâcâitorul lor binefăcător, această tornadă de beatitudine. Medicii tocmai au descoperit o nouă maladie: *crăciunoza*, acel acces de stres care îi afectează pe copii, de pe la jumătatea lui decembrie, și se traduce printr-o încordare, o înțepeneală a umerilor și a șalelor, putând să ducă până la paralizie, de parcă picii s-ar teme să nu le cadă cerul în cap.

Chiar și astronauții cunosc această boală, deoarece Bătrânul le-a ciocănit și lor în hublourile rachetelor, ca să-și propună cadourile. Puștii sunt istoviți!

Le e lehamite; gata cu pupicurile, gata cu cântecele, gata cu tãmbălăul. Fiindcă s-ar părea că în mintea Moșului se mai coace un proiect: să deschidă un al doilea front al Crăciunului, la 21 iunie, când e solstițiul de vară. Două Crăciunuri pe an sunt însă mai mult decât ar putea îndura seminția omenească. Avioanele de vânătoare sunt deja în alertă.

Păzea, se-ntoarce Moș Crăciun! Capul la cutie! Moșul trebuie oprit prin orice mijloace. Emma, Roger Roger, găsiți-i o femeie, fie-vă milă, una, da bună, una mână de fier, una cu cap, una cu inimă, care să se țină după el, să-l povățuiască, să-l îndrume, să-i potolească acreala, țâfnele!

Altfel, nimeni n-o să-i scape. Căci o să vă iubească, scumpii mei micuți, tot mai mult, ca pe sine însuși. Adicătelea, CU PATIMĂ, LA NEBUNIE.

Într-o dimineață, Moș Crăciun se trezi nespus de abătut. Tocmai înțelesese ceva îngrozitor: copiii nu-l mai iubeau, iar de respectat, îl respectau și mai puțin. Îl tratau ca pe un moșneag pisălog, ca pe o vedetă răsuflată. Și dacă ar fi fost vorba numai de copii! Toată lumea îl nesocotea: nu era invitat niciodată nici la Festivalul de la Cannes, nici la Oscarul de la Hollywood, nici la Marele Premiu de Formula 1. Doi bani nu dădeau pe el. Era prea de tot. Atunci, trecând de la amărăciune la mânie, luă o hotărâre radicală: va demisiona! Ați citit bine: VA DEMISIONA. O să le arate el cine-i Moș Crăciun. O să-i scrie Secretarului General al Națiunilor Unite o scrisoare prin care o să-i aducă la cunoștință că n-o să mai asigure serviciile de Crăciun nici pe data de 24 decembrie care vine și nici în anii următori. O să-și pună tolba-n cui. Adio, speță ingrată! Apoi, cu un gest furios, trânti ușa căsuței lui și lăsă în plata Domnului speța umană.

recomandare
tabu
cea mai curajoasă
revistă de femei

RADIO
GUERRILLA
ELIBERADIO

JURNALUL
NATIONAL

9 789737 071026

ISBN (10) 978-707-402-6 ; ISBN (13) 978-978-707-402-6

Coperta : Hervé Di Rosa

- ^[11] Zig și Puce – doi prieteni plecați în căutarea aventurii (personaje de benzi desenate din *Dimanche Illustré*, 1925). (N. t.)
- ^[12] Savile Row – stradă londoneză cu croitorii ultraelegante (N. t.)
- ^[13] Aluzie la fraza filosofului german Fr. Nietzsche: „Gott ist tot.” (Dumnezeu este mort). (N. t.)
- ^[14] Game-boy (engl.) – consolă de jocuri, realizată de Nintendo. (N. t.)
- ^[15] Knif și Renkurb – anagramă de la Fink (Alain) și Bruckner (Pascal), coautori la „Noua dezordine amoroasă”. (Ed. Trei, 2005) (N. t.)
- ^[16] Strigăt primal (terapie primală – tehnică terapeutică, folosită în psihanaliză, care își propune, mai ales cu ajutorul strigătelor, să-l facă pe bolnav să re trăiască suferința ce stă la baza nevrozei sale.) (N. t.)
- ^[17] În orig.: moucher de force (fr.) – a înfrânge, a desființa pe cineva. (N. t.)
- ^[18] Bambara – limbă vorbită în Senegal și Mali. (N. t.)
- ^[19] Tamul (sau tamil) – limbă vorbită în India (Statul Tamil Nadu) și în Sri Lanka. (N. t.)
- ^[10] Wolof – limbă niger Congo- congoleză vorbită în Senegal și în Gambia. (N. t.)
- ^[11] Limbă vorbită de eschimoși . (N. t.)
- ^[12] Saint-honoré (fr.) – prăjitură din cocă fragedă sau foitaj, înconjurată de o coroană de mici *choux à la crème* și umplută cu frișcă. (N. t.)
- ^[13] Puits d amour (fr.) – prăjitură din foitaj, umplută cu cremă. (N. t.)
- ^[14] Santa Claus/Klaus (am.) – Moș Crăciun (derivat din numele de origine germană Nikolaus). (N. t.)
- ^[15] Relooker (termen hibrid derivat de la *look* [engl.] – aspect, înfățișare) – a schimba înfățișarea. (N. t.)
- ^[16] Carambar – numele comercial al unor bomboane de caramel și ciocolată, învelite în poleială. (N. t.)
- ^[17] Catogan – fundă care strânge părul la ceafă. (N. t.)
- ^[18] Hubbard, Lafayette Ronald (1911-1986) – autor de pulp-fiction și science-fiction, întemeietorul Bisericii Scientologice. (N. t.)
- ^[19] Profit warnings (engl.) – indicatori de profit. (N. t.)
- ^[20] Business angels (engl.) – susținători ai afacerilor. (N. t.)
- ^[21] Junk bonds (engl.) – obligațiuni cu risc ridicat. (N. t.)
- ^[22] Merchandising (engl.) – strategie și tehnici comerciale pentru o mai bună comercializare a produselor. (N. t.)
- ^[23] Raider (engl.) – invadator, năvălitor. (N. t.)
- ^[24] Hedge fund (engl.) – fond destinat speculațiilor bursiere; coaliziție a speculanților la bursă. (N. t.)
- ^[25] Body-buildat – termen hibrid derivat de la body-building (engl.) – culturism. (N. t.)
- ^[26] Sachem (amer.) – șef de trib indian; (arg. fr.) – grangur, barosan. (N. t.)
- ^[27] Namasté (sau Namaskar) – formulă de salut din Asia de Sud – provenită din India – folosită și ca „bună ziua”, și ca „la revedere”. (N. t.)

- ^[28] Salam (arab.) – formulă de salut (Pace!). (*N. t.*)
- ^[29] Grüss Got (germ.) – formulă de salut. (*N. t.*)
- ^[30] Riff (engl.) – frază muzicală scurtă și repetată. (*N. t.*)
- ^[31] Gif-sur-Ivette – oraș francez din departamentul Essonne. (*N. t.*)
- ^[32] Fatwa – consultație acordată de un muftiu (căpetenie religioasă musulmană, care are și atribute judecătorești). (*N. t.*)
- ^[33] Bûche de Noël (fr.) – Tort de ciocolată în formă de buturugă, pregătit pentru masa tradițională de Crăciun. (*N. t.*)
- ^[34] Bar-mizwah – ceremonie evreiască la împlinirea majoratului. (*N. t.*)
- ^[35] Newroz kurd – Anul nou kurd. (*N. t.*)
- ^[36] Hasta la vista (sp.) – pe curând. (*N. t.*)
- ^[37] Santiag – cizmă cu botul ascuțit și cu tocul oblic. (*N. t.*)

Table of Contents

DOI OAMENI SUB ACELAȘI ACOPERIȘ	5
LISTA DE PLÂNGERI	11
ADEVĂRUL ESTE ROSTIT DE GURA COPIILOR	17
ABUZ DE BĂUTURĂ	23
EINE GROSSE OFTIKA!	26
UN COMANDO DE ȘOC	31
MOȘ CRĂCIUN E UN ÎMPUȚIT	35
BĂTRÂNUL LEU DEVINE IARĂȘI PARALEU	42
MAJESTATEA SA MĂRINIMOASĂ	46
GLORIE ȘI BUNĂTATE	50
HASTA LA VISTA , BABY	58